

Perry Rhodan, díl **399**

H.G. Ewers : POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU

Na Zemi se píše září roku 2437. Vzplálo poslední střetnutí s První vibrační mocí, která se dlouhý čas snaží zničit lidstvo. Roi Danton se svým komandem nalezl hlavní stan Ulebů, systém Enemy, ukrytý pět minut v budoucnosti. Zneškodnil časové pole a umožnili tak útok flotily Solární říše. Pozemšťané však nedokázali prolomit Uleby vybudovaný paratronový štít.

Ani Ulebové neváhali a poslali do akce svou Časovou policii, která způsobila ve Sluneční soustavě strašlivé škody. Porazit Dvojkondiční se podařilo jen díky pomoci Haluťanů.

Nyní se objevují nečekaní návštěvníci z M-87 a Rhodan vyhlašuje ***POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU****...*

Hlavní postavy románu:

Perry Rhodan - Zakladatel a Velkoadministrátor Solárního impéria.
Major Eril Shukento - Velitel lehkého křižníku PANTO PEA.
Major Penta Schiroff – Velitel lehkého křižníku YERKOLA
Eynch Zigulor - Okefenok, který dohlíží na operace v Mléčné dráze.
Kibosh Baiwoff - Inženýr ze základny velící útočné flotile z M-87.
Roi Danton - Syn Perryho Rhodana a král Svobodných obchodníků.
Icho Tolot - Jeho národ má sdílet osud Ulebů.

Naformátováno: Barva písma: Černá
Naformátováno: Zarovnat do bloku, Vpravo: -0,19 cm
Naformátováno: Barva písma: Černá
Naformátováno: Zarovnat do bloku, Vpravo: -0,19 cm
Naformátováno: Barva písma: Černá
Naformátováno: Barva písma: Černá

1.

„Kdo se prochází ohněm, nesmí se divit, když si sežehne chodidla," zamumlal kapitán Oglu.

Na majoru Erilu Shukentovi, veliteli lehkého křižníku PANTO PEA, nebylo poznat, zda poznámku šéfa navigace vůbec slyšel. Mimo to byl plně vytížen manévrováním na okraji energetické bouře.

PANTO PEA se chvěla pod strašlivou tíhou čela hyperprostorové rázové vlny. Trup kulovitého plavidla sténal, jako by to byla živá bytost a ne jen hora terkonitové oceli.

„Doporučuji letět do oka bouře, pane," řekl Yuma Kitatse, když provedl několik výpočtů.

Shukento naklonil hlavu a zamyšleně se na svého prvního důstojníka podíval. Tvář nadporučíka měla běžný, nic neříkající úsměv. Jen černé oči prozradily něco z duševního napětí štíhlého muže.

„Hrdinství je ctnost zasvěcených smrti," prohodil Nash-Nash Oglu do interkomu. „Varuji vás, pane. Dříve, než dosáhneme oka energetické bouře, musíme proletět čelem rázové vlny."

Eril Shukento zdvihl hlavu a pozorně si prohlížel široký, plochý obličej šéfnavigátora.

„Máte lepší návrh než Kitatse?" zeptal se chladně.

Nash-Nash Oglu si z širokého čela odhodil černý pramen vlasů.

„Bohužel ne, pane. Škoda, že už nebudeme mít možnost zeptat se Velkého administrátora, proč nás poslal do centrální oblasti galaxie."

Z obrazovky interkomu se zakouřilo a obraz zhasl. Velitel Shukento téměř bezmyšlenkovitě stiskl tlačítko, kterým zalarmoval opravářskou četu. Od té doby, co vlétli do hyperbouře, to musel dělat velmi často.

„Riskneme krátký lineární let," oznámil prvnímu důstojníkovi. „Pošlete navigační data na můj monitor."

Po chvilce se rozsvítila obrazovka automatického pilota a ukázala se složitá vstupní data.

Eril Shukento skousl spodní ret. Jeho zkušenosti mu říkaly, že šance PANTO PEI přežít bouři jsou asi jedna ku deseti tisícům. Jedinou možností bylo dosáhnout středu energetické smršti, kde vládl relativní klid. Nejdříve však musela loď prolétnout zónou, ve které vládlo ve srovnání s nynější situací hotové peklo. Major se sám sebe ptal, zda má vůbec právo svou posádku k této cestě nutit.

Konečně se rozhodl, že pokud chce dostát povinnostem, musí riskovat.

S klidným hlasem, vyslovujíc pečlivě každou slabiku, pronášel pokyny pro posádku, zatímco se jeho prsty kmitaly po programovací klávesnici autopilota.

PANTO PEA, poháněná nepravidelně pracujícím impulsním pohonem, vlétla do čela rázové vlny. Ochranný štít plápolal jako svíčka ve větru; byl vystaven strašlivému přetížení a mohl se zhroutit nejdéle za deset minut.

Při sedmdesáti procentech rychlosti světla zatáhl velitel za páku ovládání Kalupových konvertorů. Těžký agregát v uvnitř trupu proti tomu divoce zaprotestoval, nakonec však přece jen vzniklo strukturované pole a PANTO PEA přešla z normálního kontinua do tajemné librační zóny.

Na reliéfní obrazovce se objevila trojice modrých slunečních obrů. Stály těsně u sebe, přesto mezi nimi musela loď proletět,aby pronikla do středu bouře.

Eril Shukento přepojil interkom do radiokomunikační centrály. Opraváři odstraňovali škody velice rychle.

Vousatý obličej Tondo Hewitta tázavě zíral z obrazovky.

„Připravte na rychlé vypuštění poloviny našich hyperprostorových bójí, kapitáne," nařídil velitel. „ Ať obsahují identifikační kód lodi a zprávu o bouři a očekávaném osudu PANTO PEI."

Hewitt vyrazil kletbu. Pak se jeho tvář roztáhla k pošklebku.

„Jak mám náš úmrtní list formulovat?" zeptal se. „Jistě, pane, hned to bude," dodal rychle, když se velitel hrozivě zamračil.

„Řeknu vám to, až bude čas!" vysvětlil Eril Shukento na závěr a přerušil spojení.

Chladně studoval malou mezeru mezi trojicí sluncí. S největší pravděpodobností tam působily obrovské gravitační síly. Ty mohou být lodi nebezpečné. Snadno strnou plavidlo z kurzu, což bude pro PANTO PEU znamenat

záhubu. Potom bude posádka ztracena. Shukentův rozkaz kapitánu Hewittovi se zakládal právě na této úvaze. Když se PANTO PEA ztratí, naleznou pátrací lodi flotily alespoň její sondy. Od nich obdrží poselství o osudu plavidla.

Major se na pár vteřin zamyslel.

Přemýšlel o zpustošených planetách Sluneční soustavy a nebyl si jistě náhle jist, zda se bude vůbec někdo z Pozemšťanů starat o osud nezvěstného lehkého křižníku. V posledních týdnech ztratila Solární flotila deset tisíc vesmírných lodí. Děsivý úder První vibrační moci rozbil říši na kusy. Z krásné Terranie zůstaly jen trosky.

Eril Shukento věděl z přijaté zprávy, že povrch Země je těžce zpustošen. Přesto přečkalo katastrofu přibližně sedmdesát procent obyvatelstva - díky systému podzemních bunkrů, postavených na popud Perryho Rhodana přes jedním a půl stoletím.

Dosud však nebyl sestaven seznam obětí. Správa Země měla plné ruce práce s přeživšími. Tak ani major Shukento ani ostatní muži na palubě křižníku nevěděli, co stal se z jejich rodinnými příslušníky. Shukentovy děti bydlely v Port Elise, moderním městě na australském východním pobřeží. Podzemní bunkry byly stejně nové, jako samotné město. Major tak mohl doufat, že jeho žena a čtyři děti ještě žijí. Jistotu ovšem neměl.

Záviděl Yuma Kitatsovi, svému prvnímu důstojníkovi. Kitatse byl svobodný; jeho rodiče žili na osídleném světě a zůstali ušetřeni běsnění Časové policie.

„Letíme přesně do středu," hlásil Kitatse. „Doporučuji dodatečné zrychlení."

Eril Shukento přikývl.

Jeho pravá ruka posunula páku výkonu Kalupu na doraz. Na reliéfní obrazovce zazářila tři modrá slunce.

Shukento pozorně sledoval okouzlující hru barev v mezeře mezi slunci. Hyperenergetické síly ovlivňovaly i libra ční zónu a vyvolaly tyto efekty.

„Dvanáct sekund do průletu," oznámil Kitatse.

Velitel nechal zaznít poplachovou sirénu. Potom zaklapl přilbu svého skafandru, stejně jako ostatní muži v lodi.

S devíti sty tisícinásobky rychlosti světla se PANTO PEA hnal do středu mezery v hvězdném trojúhelníku, který byl identický s geometrickým těžištěm konstelace.

Major Shukento stiskl rty, když obrazovky panoramatické galerie explodovaly a do všech se rozletěly stran jejich části. V masivní kovoplastové přepážce, oddělující velín a zaměřovací centrálu, se s ohlušujícím třeskem vytvořila metr široká trhlina. Na všech ovládacích prvcích a na přilbách mužů tancovalo Eliášovo světlo. Strop velínu se vyboulil dolů, jako by ho tvořil staniol a ne kvalitní terkonitová ocel. Z některých přístrojových pultů stoupal žlutý, štiplavý dým.

A náhle bylo po všem.

Ticho působilo přímo hrozivě. Eril Shukento a Yuma Kitatse navzájem pohlédli do svých bledých tváří. Potom velitel váhavě sáhl na knoflík palubního interkomu. Tvářil se nedůvěřivě, očekával sprš ku jisker, ale místo toho vzplála zelená kontrolka.

Odkašlal si a přitáhl mikrofon blíže k obličeji. Přilbu měl sklopenou na zádech.

„Mluví velitel!" Mluvil stejně klidně a pečlivě, jako kdykoli jindy. „Všechna oddělení podají velitelské centrále co nejdříve seznam škod a situační hlášení. Konec!"

* * *

Po půli hodině byl určen rozsah škod. Velitel Shukento si zapálil cigaretu, několik vteřin intenzivně přemýšlel a potom spustil záznamové zařízení palubního deníku.

„20.září 2437, dvacet tři hodin čtrnáct minut standardního času. Hovoří velitel Shukento. PANTO PEA se po průchodu čelem rázové vlny hyperbouře nachází v jejím oku. Lokalizátory a rádiové zařízení je dočasné mimo provoz. Víme jen, že jsme sto až tři sta světelných let od Halutu a letíme velice blízko galaktickému centru. Loď má omezenou manévrovací schopnost, devatenáct mužů bylo těžce zraněno, jeden zemřel. Snažíme se dosáhnout vhodného nebeského tělesa, abychom přistáli a opravili poškození. Potom budeme pokračovat v letu. Pravděpodobné zdržení činí čtyřicet hodin. Konec."

Domluvil a zjistil, že svítí volací signál na interkomu. Aktivoval zařízení. Na obrazovce vyvstal Oglův plochý obličej.

„Něco jsem našel, pane," hlásil šéfnavigátor. Přijďte ke mě, prosím."

Shukento kývnul, odpojil interkom a zvedl se. Díky své vyhublosti působil ještě vyšší, ve skutečnosti byl. Došel ke štěrbině v dělicí příčce a prošel skrz.

Yuma Kitatse se na to díval a musel se rozesmát.

‚To je pro Shukenta typické,' pomyslil si. ‚Je schopen využít každé výhody, byť ji vytvořila katastrofa.'

Když velitel vstoupil, Nash-Nash Oglu se k němu obrátil. Kapitánovo čelo bylo ozdobeno velkou boulí.

„I půl kuřete může někdy najít steak," vysvětlil šéfnavigátor, který měl sklon používat staré citáty a přísloví na špatných místech a v naprosto nevhodných situacích.

„Tak mi ten steak ukažte," odpověděl velitel. Jeho rty se zachvěly v náznaku úsměvu.

Nash-Nash Oglu se zašklebil a zapojil monitor hypertesteru. Na šedobílé obrazovce blikaly nespočetné zelené body. Kapitán Oglu eliminoval pomocí klávesnice všechny až na jeden.

„Vzdálenost asi devět a půl světelného roku," oznámil, když odečetl údaje ze zaměřovačů. „Je to malá planetka. Pravidelně formovaný povrch. Šest set kilometrů v průměru. Pohybuje se mezi dvěmi hustými sloupovitými mračny vodíku. Jak se zdá, za pět tisíc let se planetka připojí k malému žlutému slunci."

„Chcete tím naznačit, že budeme muset čekat pět tisíc let, než budeme moci na ‚Oglu' přistát?"

„Na Oglu..! Hmm! Příliš mnoho cti pro bezvýznamnou malou oběžnici, pane. Nesouhlasíte se mnou?"

„Mám přesně opačný názor, kapitáne."

Velitel zvážněl.

„Dobrá práce, pane Oglu. Jakmile budete mít veškerá data, předejte je na můstek nadporučíkovi. Vypočítá kurz k planetě. Co dělá naše energetická bouře?"

„Už ustupuje. Asi za tři hodiny budeme moci bez obav zrychlit." Kroutil hlavou. „Upřímně řečeno, není mi příliš jasné, proč nechává Velký administrátor provádět dálkové průzkumy tak blízko Halutu."

„Strachuje se o naše přátele," prohodil Shukento.

Oglovy černé oči posměšně zajiskřily.

„Tak o tom dost pochybuji. Zrovna Haluťané, kteří zachránili Sluneční soustavu, by měli potřebovat naši pomoc?"

Eril Shukento pokrčil rameny.

„Snad ne. Ale bydlí celkem blízko průchodu, který spojoval naši Mléčnou dráhu s galaxií Andromeda..."

„Pokud mluvíte o galaktickém šestiúhelníku, tak ten už třicet let neexistuje, pane."

„O tom jsem nemluvil."

Nash-Nash Oglu přimhouřil oči.

„Myslíte, že by podobných průchodů mohlo být víc?"

„Nebo zadních vrátek. Zatím toho o centru galaxie příliš mnoho nevíme, kapitáne."

„Není divu, pane. Jen potenciálního sebevrah si troufne vlétnout do tohoto energetického pekla. Až budeme doma, dost si oddechnu..."

Odmlčel se. Jeho tvář náhle zbledla. Na několik vteřin ho přemohla vzpomínka na zpustošenou Zemi a nejistý osud jeho rodiny.

„Terra je a zůstává naším domovem, Oglu," řekl tiše velitel. „Je jedno, jak to tam v tomto okamžiku vypadá."

Otočil se a odešel. Ve velitelské centrále se mezitím činili technici a opravili panoramatickou galerii. Řada obrazovek už byla opět provozuschopná. Nyní se na nich lesklo hvězdné moře galaktického centra. Mezery mezi slunci vyplňovala nepropustná zeď, jíž tvořila masa rozžhaveného vodíku.

‚Je to obraz brutální krásy, tak brutální, jako bytosti, které obývají planety této galaxie,' pomyslel major hořce.

Shukento informoval Kitatse o tom, že mu Oglu zanedlouho dodá data pro nový kurz, potom šel k velké palubní pozitronice do komunikační haly. Ztěžka klesl do křesla, zapálil si cigareta a hloubavě hleděl na panel před sebou.

V duchu se ptal, jak by měl pokračovat v cestě. Dvojkondiční a jejich Dolani už díky pomoci Haluťanů neexistovali, avšak vládci Časové policie stále žili v soustavě Enemy, chráněné mocným paratronovým polem. Pozemšťané neznali žádnou zbraň, jež by dokázala tento vylepšený štít zničit nebo alespoň narušit.

Kdyby se Roi Dantonovi a jeho komandu nepodařilo zlikvidovat časové pole, dodnes by nikdo nevěděl, kde úhlavní nepřítel lidí žije.

Bohužel, dokud se nepodaří prolomit ochrannou clonu Ulebů, byla tato vědomost k ničemu.

To byla situace, která bránila stabilizaci situace uvnitř Solární říše - pokud se tedy dalo o možné stabilitě mluvit. Celkem vzato byly téměř všechny síly impéria nasazené na záchranu holých životů pozůstalých, na potlačování chorob a zásobování Sluneční soustavy.

Erila Shukenta bezohledně vytrhlo z jeho úvah, když žár cigarety zasáhl prsty. S tichou kletbou odhodil nedopalek do drtiče odpadků.

Několik dlouhých sekund se zabýval myšlenkou, že by k získání odpovědí na své palčivé otázky použil palubní počítač. Pak tento nápad zavrhl. Velitel křižníku nedisponoval postačujícími vědomostmi o politických, ekonomických a vojenských faktorech. Pozitronika by mu dodala buď úplně žádné nebo naprosto nespolehlivé odpovědí.

S povzdechem vstal.V tom momentu vešel Yuma Kitatse.

„Naprogramoval jsem kurz, pane," hlásil s úsměvem. „Dříve než za dvě hodiny ale odstartovat nemůžeme. Proto bych vám doporučoval návštěvu jídelny. Nic se nevyrovná dobrému jídlu."

Bylo to zvláštní. Až do této chvíle nepocítil Shukento hlad. Nyní se jeho prázdný žaludek ohlásil tak jasně, jako by celou dobu potřeboval Kitatsovu připomínku.

„Děkuji mnohokrát," odpověděl. „Půjdeme hned. Nebo zamýšlíte něco lepšího?"

„Na nic jiného, než na porci teplého jídla, myslel ani nemohu," odvětil první důstojník.

* * *

„Připomeňte mě prosím, abych zítra našel nového kuchaře, Kitatse," prosil major Shukento a bez špetky nadšení se šťoural ve svém pokrmu.

Yuma Kitatse překvapeně zvedl hlavu.

„Proč, pane?“

Velitel ukazoval na svůj talíř.

„Proto! Dnes je rýže s vařeným tuňákem, včera jsem měl rýži se sušenou treskou, předevčírem rýži se sójovou omáčkou a zítra asi dostaneme rýži se žraločí ploutví. Nic proti rýži, ale pozvolna se na ni stávám alergickým...“

Nadporučík se usmál.

„Poručík Matsukuto za nic nemůže, veliteli. Ze Sluneční soustavy jsme odstartovali s prázdnými mrazícími boxy a na planetě Homy, naší zásobovací základně, jsme museli brát, co bylo na skladě. Na Zemi by si olízli všech deset prstů, kdyby měli naše zásoby.“

„Pravděpodobně ano. Zapomeňte na to, Kitatse. Jsem jenom podrážděný, protože trčíme tady a nemůžeme nic dělat.“

První důstojník se jemně zasmál. Jeho představený neviděl pohyb ruky, který platil bufetu za jeho zády. Službu konající seržant ihned pochopil. O pár sekund později přispěchal ke stolu a nesl velkou sklenici whisky s ledem.

Yuma Kitatse od něho nádobu převzal, s pokývnutím poděkoval a postavil nápoj před velitele.

„Co to má být?“ zeptal se rozzlobený Shukento. „Víte přece přesně, že ve službě žádný alkohol nepiji.“

Kitatsův úsměv zůstal beze změny.

„To je ale medicína, pane. V zájmu bezproblémového výkonu služby musíte udělat opatření proti duševnímu přepětí. Prosím, vypijte obsah té sklenice pomalu, veliteli.“

Shukento svraštil čelo.

„Medicínu beru jen na lékařské nařízení, nadporučíku!“

Zatímco se jeho ruka natáhla k interkomu, zabudovaného v desce stolu, odpověděl stále ještě usměvavý první důstojník:

„Potom mi pane dovolte, abych zavolal našeho hlavního psychiatra...“

Velitel se na něho odevzdaně podíval, potřásl hlavou a zasmál se.

„Dobrá, dobrá, vyhrál jste. Nechtěl bych zbytečně obtěžovat našeho vrchního psychiatra. Jen z toho důvodu se na tuto whisky budu dívat jako na medicínu. Na zdraví!“

Zdvihl sklenici a se zavřenýma očima, naslouchaje cinkotu ledových kostek, ji do sebe rozvážně vyprázdnil. Nenadále dostala jeho bledá tvář opět barvu. Oči se mu rozzářily.

„Věřím, že to pomůže,“ mumlal Eril Shukento. „Proč se ale nenapijete se mnou, Kitatse?“

„Jsem ve službě, pane,“ vysvětlil nadporučík, zvedl se a s lehkou úklonou zmizel, dříve než mohl jeho představený na tuto zvláštní odpověď reagovat.

Potřásajíce hlavou se za ním Shukento díval, potom se rovněž zvedl, aby se podíval do velitelské centrály.

Bouře mezitím téměř ustoupila. Přesto trvalo ještě skoro hodinu, než mohla PANTO PEA vyrazit bez obav z jakéhokoli nebezpečí k malé planetce Oglu. Většinu z devíti a půl světelných let loď překonala krátkým lineárním manévrem. Nakonec PANTO PEA zpomalila a přistála na povrchu osamělého nebeského tělesa.

Major Eril Shukento se osobně postaral o započetí oprav plavidla. Také pověřil svého prvního důstojníka vedením malého průzkumného oddílu, který měl Oglu prohledat. Neučinil tak proto, že na planetce čekal nepřítele. Na malé planetě však mohlo být něco, co by posunulo vpřed poznání lidstva, třeba jen nepatrné nálezy, ale přece důležité jako dílek obrovské mozaiky, na níž pozemští kosmologové, astrofyzikové a kosmobiologové pracovali už staletí.

Teprve když ustala pravidelná hlášení průzkumné skupiny, viděl věci v jiném světle.

Vyhlásil poplach.

Opravářské čety se stáhly do lodi. Okolo PANTO PEI se rozestavilo na padesát těžkých bojových robotů.

Eril Shukento se rozhodl, že záchranný oddíl povede osobně. Kromě deseti vojáků a tří robotů s sebou vzal i kapitána Nash-Nash Oglu, protože měl po něm největší bojové zkušenosti.

Muži si oblékli KSK-2436, před rokem vyvinutý typ ochranného obleku. Oděvu se žertem říkalo lidský tank; člověk se v něm mohl pohybovat jen velice těžkopádně. Ovšem ve výzbroji a odolnosti se oblek vrovnal prvním tankům Solární flotily.

Shukento věděl, v jakém směru se Kitatsovi lidé vydali. Díky nepatrné přitažlivé síle Oglu a scházející atmosféry stačila jen jedna aktivace pohonu, aby záchranáře dostala na kruhovou dráhu okolo planetky. Muži a roboti letěli v devíti stech metrech, rychlostí jen o málo nižší, než je rychlost zvuku.

Velitel zpočátku o pravidelném tvaru malé oběžnice vůbec nepřemýšlel. V souvislosti se zmizením průzkumného oddílu však začal uvažovat, zda tu nemohla zapracovat nějaká neznámá inteligentní bytost. Pro to zatím nebyly žádné důkazy. Přes značně pravidelný tvar Oglu pokrývaly povrch krátery a trhliny, které ukazovaly na přirozený vznik planetky.

„Kdo riskuje, může dojít k úhoně,“ zabručel Nash-Nash Oglu, zatímco hleděl na skaliska pod sebou. Paprskem svítilny byl velice silný, proto mohl odpojit infravidění.

„Nebezpečí jsme nemohli předvídat,“ odvětil mrzutý Shukento. „Ani teď žádnou hrozbu nevidím.“

„Zde seržant Froschel, pane,“ pronesl hlas z přilbového telekomu. „Něco jsem našel.“

„Co jste objevil, seržante?“

„Stopy nebo něco podobného," odpověděl Froschel. „Ze shora to nejde přesně určit."

„Doveďte nás tam!" rozkázal velitel. „Maximální rychlostí."

Muži se rozlétli skoro současně se třemi bojovými roboty. Seržant Froschel mezitím ztratil stopy z dohledu. Uplynulo asi čtyřicet sekund, než skupina těsně nad zemí přilétla na určené místo. Froschel se vznášel před Shukentem. Několikrát změnil směr, potom zamířil k jednomu z kráterů.

„Tady to musí být, pane."

Kráter měl průměr sto padesát metrů a nebyl vyšší než deset metrů. V jeho středu ležela vrstva špinavě šedého prachu. Centrální kužel vrhal nevýrazný stín.

Okolo šest metrů vysokého kuželu byly patrné nezřetelné stopy. Major poznal, že zde musel někdo chodit a rozvířit prach. Stopy vedly podél poloviny kuželu, potom náhle mizely.

„Přistaneme nedaleko středu," nařídil Shukento. „Roboti zajistí celý obvod kráteru."

Major si zde sice nedokázal představit nic nebezpečného, ale dobře věděl, že mohou být konfrontováni s neznámým a neočekávaným.

Jakmile deaktivoval antigravitační generátor, zabořily se boty jeho obleku několik centimetrů do prachu. Hlína mu po obuvi šplhala, jako by byla živá. Tento efekt major dobře znal; pro neprodyšné uzavřené bojové obleky neznamenal žádnou hrozbu.

Pomalu kráčel podél stop. Jednotlivé otisky nebyly znatelné, ale stopu muselo udělat vícero párů bot. Ať už tu šel kdokoli, mohlo to být před půl hodinou, nebo také před půl milionem let. Kráter sám vznikl nejspíše před miliardami let, když bylo jádro planetky ještě žhavé. Poukazoval na to pro vulkány typický centrální kužel.

Major Shukento zamyšleně pozoroval skalní stěnu, u níž končily stopy. Šlépěje nepokračovaly, což si major nedovedl vysvětlit.

Major Eril Shukento zdvihl těžký desintegrátor.

„Oglu, Froschele! V případě potřeby mě budete krýt palbou."

Oba muži se postavili vedle Shukenta. Nash-Nash Oglu zkontroloval svůj náramkový zaměřovač.

„Žádné energetické emise, pane."

Major se posunul blíž ke skále. Než stihl udělat další krok, zařval Oglu přeskakujícím hlasem:

„Rychle pryč!"

Shukento bez váhání stiskl aktivační tlačítko pohonu a ve zvířeném oblaku prachu vystřelil vzhůru.

Jasného uvažování byl schopen až v pětisetmetrové výšce.

„Zastavit! Zůstaňte na místě. Všichni se hlaste."

Někteří z mužů s pomocí obleků vystoupali ještě výš než major. Až na Nash-Nashe Oglu byli všichni překvapení a bezradní; přesto se disciplinovaně ohlásili.

„To je vše?" zeptal se Shukento, když ostatní umlkli. „Seržant Froschel chybí. Kapitáne Oglu, všiml jste si něčeho?"

„Můj lokátor detekoval intenzívní výboj energie. Typický pro transmiterové přenosy."

Shukento se zhluboka nadechl.

Nash-Nash Oglu sice nemohl povahu energie definovat přesně, protože náramkový zaměřovač neměl tak dobré rozlišení, jedno ale bylo jasné - na Oglu stál transmiter.

* * *

„Celý průzkumný oddíl zjevně zmizel stejným způsobem, jako seržant Froschel," vysvětlil major Eril Shukento. „Nehlásí se, byli přeneseni pryč z Oglu nebo jsou mrtví."

„Tady poručík Tapgon, pane," zavolal jeden z členů posádky do telekomu. „Navrhuji okamžitě vyrazit."

„Slepá horlivost často zabíjí," řekl Nash-Nash Oglu s nepřekonatelnou jízlivostí.

„Ale ...!" chtěl protestovat poručík.

Eril Shukento ho přerušil.

„Kapitán Oglu má pravdu. Zatím nezvěstným nemůžeme pomoct, jen bychom dopadli stejně jako oni."

Zavolal do velitelské centrály PANTO PEI a vyžádal si tři shifty, deset bojových robotů a přenosný energetický agregát. Vozidla s roboty přiletěla po pár minutách. Shukento nasměroval jednoho z robotů k centrálnímu kuželu.

„Pokus číslo jedna," oznámil. „Musíme přesně určit povahu transportního pole. To je teď nejdůležitější."

Shukento pozorně sledoval, jak robot KR-332 přistál v prachu a jednotvárnou chůzí zamířil ke kuželu. Tři metry od skály se okolo něho vztyčil matně zelený energetický zvon a když pohasl, stroj byl pryč.

Bojový robot zmizel beze stopy.

Analýza energetického pole trvala několik minut.

„Zvonovité energetické pole zahalilo oblast o průměru dvaceti metrů."

„Hyperstrukturální otřesy?" ptal se Shukento.

„Právě tohle nechápu," sdělil mu kapitán Oglu. „Zařízení nemá typický transportní kanál; přesto se objevil slabý strukturální šok, ovšem jen velice slabý a nesměrovaný."

„Nebo zaměřený na tak blízkou pozici, že naše zaměřovače nedokázaly směr určit," hádal velitel.

„I to je možné, pane."

Major Eril Shukento se rozhodl během několika málo sekund. Jestliže nešlo zaměřit transportní paprsek, musela být cílová stanice na Oglu. Bylo tedy možné riskovat poškození nebo zničení vysílače. Major už ostatně nevěřil, že by nezvěstné nalezl živé. Kdyby nezemřeli, mohli se ohlásil pomocí vysílaček.

Shift s těžkým desintegrátorovým dělem zastavil padesát metrů od skály. Jeho úkolem bylo vytvořit kolmou štolu. Pokud by ani po sto metrech kopání nenarazil na technické zařízení, měl začít střílet do skalní stěny.

Když desintegrátor shiftu zahájil práci, přilétl Nash-Nash Oglu k majoru Shukentovi.

„Opatrnost je matka pozůstalých," prohlásil zachmuřeně. „Myslíte, že vaše preventivní opatření budou stačit, pane?"

„Přestaňte prznit ta přísloví, Oglu," řekl velitel káravě.

Nash-Nash Oglu si odkašlal.

„Máte nějaké tušení, kdo a za jakým účelem postavil tuto transmiterovou past, pane?"

Eril Shukento zamyšleně svraštil čelo. Na tímto problémem si právě lámal hlavu.

„V každém případě to byl představitel technicky velmi vyspělé civilizace," odpověděl váhavě. „proč ale postavili transmiter na tak odlehlé planetce, je mi záhadou. Nebo máte nějakou hypotézu?"

„Nemohl být transmiter postaven jako obdoba dveří?" mumlal si pro sebe Oglu. „Konec konců jsme jiný vstup neobjevili. Třeba tu před staletími či tisíciletími někdo experimentoval."

„Potom by byl pěkně rozhazovačný," namítl Shukento. „Transmiter a napájecí agregáty nejsou zrovna levná záležitost. Náklady by mohly snadno překonat užitek."

„I na Zemi jsou lidé, pro které solar nic neznamená a..." Oglu se zarazil. „Nebo tedy byli," dokončil stísněně.

Major sevřel rty. Najednou pochopil, že většina toho, co patřilo k běžnému životu Pozemšťanů, už neexistuje. Téměř neustále žil ve vesmíru a proto mu to plně došlo až teď.

Vyrušila je zpráva od jednoho z vozidel. Obsluha desintegrátoru narazila na uměle vytvořený tunel.

Major Shukento nařídil zastavit práci. Na majorův rozkaz vnikla do šachty trojice robotů. Následovali je pouze Shukento a Nash-Nash Oglu. Major nechtěl vystavovat riziku víc lidí, než bylo bezpodmínečně nutné.

Výkonný světlomet robota ozářil tunel elipsovitého průřezu. Povrch stěn se v paprscích lampy zatřpytil.

„Zdi jsou z transparentního kovu nebo něčeho podobného," domníval se Oglu.

Tunel vedl kolmo na spojnici zóny vlivu transmiteru a centrálního skalního kuželu. Proto bylo jedno, kterým směrem se vydají.

Dva roboti šli vpředu, poslední oba muže kryl zezadu z asi desetimetrové vzdálenosti. Major Shukento i kapitán Oglu aktivovali antigravy a HD-štíty svých bojových obleků a letěli těsně nad podlahou.

Hrozivé ticho bylo charakteristické pro zařízení s chybějící atmosférou. Bylo v něm něco děsivého, co majora znervózňovalo, aniž by to mohl nějak vysvětlit.

Náhle - urazili sotva šedesát metrů - před nimi vznikla ohnivá koule, neslyšně se roztáhla a opět zmizela. Vedoucí robot byl zničen.

„Stůj!" křikl Shukento. „Chci rozbor energie při detonaci robota."

Jeho poslední slova platila druhému z robotů jdoucích před Pozemšťany.

Stroj se neotočil, ale po chvilce odpověděl.

„Hyperenergetický transportní paprsek, pane. Logické vyhodnocení: Do nitra robota byla přenesena nálož a přivedena k explozi. Způsob přenosu neznámý."

Oba muže mlčeli skoro minutu. Potom Eril Shukento pomalu pravil:

„Z dějin Solárního impéria je znám jen jeden přístroj, který něco takového dovede: Fiktivní transmiter."

„Takže myslíte na Všebytost z Poutníku," šeptal Nash-Nash Oglu. Jeho hlas působil stísněně; byl plný obav z hrozícího nebezpečí.

Velitel se ptal sám sebe, zda mohla transmiterová past souviset s kolektivní bytostí z polokulovité planety Poutník. Bytost měla opustit známý vesmír již před mnoha generacemi, ale zařízením na malé planetce mohlo být staré i jeden milion roků. Nač by tedy sloužilo? Pokud se encyklopedie nemýlily, nedělal ID nikdy nic nelogického.

„Aktivuj HD-štít a leť dál," rozkázal Shukento druhému robotovi.

„Připomínám, že při tomto pokusu budu s velkou pravděpodobností zničen," upozornil robot.

„Vzato na vědomí," odpověděl Shukento. „Pokračuj."

„Ano, pane!"

Bojový robot dál neprotestoval. Když svého pána varoval před hrozícím rizikem, poslouchal pozitronický ekvivalent lidského pudu sebezáchovy. Avšak lidský rozkaz byl nadřazený a robotům umělý mozek neznal strach.

Stroj se bez meškání pohnul vpřed. O vteřinu později i on zmizel v neslyšitelném výbuchu.

„HD-štít je k ničemu," konstatoval major. „Zůstaneme tady a pokusíme se vyřadit ničící zařízení."

Z nevysvětlitelných důvodů se vyhnul výrazu fiktivní transmiter.

Zavolal třetího robota a nařídil mu, aby na stěny tunelu střílel svým desintegrátorem a impulsním paprskometem.

Potom se i s Oglou stáhl zpět. Vrátili se až k šachtě, vedoucí na povrch. Nikdo nemohl předpovědět, jakou protiakci ostřelování chodby vyvolá.

Bojový robot zahájil palbu a rozpoutal tak tichý barevný ohňostroj. Svazky paprsků jeho desintegrátorového děla zůstaly v pronikavém záblesku termální energie neviditelné.

Strop chodby se náhle propadl a pohřbil robota pod sebou.

„Zastavit palbu!“ nařídil velitel. „Je všechno v pořádku?“

„Všechno v pořádku, pane,“ odpověděl robot. V hromadě sutin se objevil pohyb, načež se umělý bojovník vyhrabal ven.

„Byl to přirozený vedlejší efekt ostřelování, pane,“ hlásil stroj. „Žádná naplánovaná obranná reakce.“

„Člověk nemá chválit dne před pohřbem,“ prohodil ironicky Nash-Nash Oglu.

Major Eril Shukento neváhal. Robot zplynoval zbytky suti v chodbě. Jakmile byl tunel volný, vydal se robot hloub do něho.

Oba muži se zatajeným dechem očekávali explozi, ale ta nepřišla.

„Jdeme, Oglu!“ zavrčel major.

„Nemohu si pomoct,“ přiznal kapitán. „Pořád z toho nemám dobrý pocit.“

Velitel se svým podřízeným potají souhlasil. Nezdálo se mu pravděpodobné, že by fiktivní transmiter mohl být jedinou ochranou podzemní chodby.

Náhle se zarazil. Jeho ústa se otevřela v němém výkřiku, jako by před ním stál nějaký duch.

Nebyl to duch, byl to bojový robot! Ne, dva bojový roboti!

Jeden se ohlásil telekomem a řekl:

„KR-332 hlásí návrat z akce, pane. Odpojil jsem obrannou automatiku v okamžiku, kdy jste se ocitli v nebezpečí.“

„Jsem vzhůru nebo to je jenom sen?“ nevěřícně vyhrkl kapitán Oglu.

Chtěl se rozběhnout k robotům, ale Shukento ho zadržel.

„Stát! Mohl by to být duplikát - či napodobenina - KR-332. Jestliže to tu skutečně postavil ID z Poutníku, je možné cokoli.

„Pojďte sem!“ rozkázal Shukento robotovi. „Deaktivujte HD-štíty a zbraňové paže.“

Bojoví roboti poslechli. Vzpírání příkazům neměli v jejich programech místo.

„Věnujme se nezvěstným a průzkumu,“ zašeptal Nash-Nash Oglu. „Stejně nemáme jak případný padělek odhalit.“

To musel Shukento uznat. Postavil-li podzemní štoly na Oglu, nemáme šanci oklamat automatickou ochranu. Přinejmenším s přístroji, jež máme v této chvíli k dispozici.

Roboti mezitím přišli až k majorovi a strnule očekávali další povely.

„KR-332,“ oslovil jednoho Eril Shukento. „Informuj mě o tom, co jsi vypátral po průchodu transmiterem.“

„Po rematerializaci jsem se ocitl v místnosti a byl jsem napaden paralyzačním nervovým plynem, pane. Na útok jsme reagoval jako kterákoli živá bytost.“

„Takže jsi sehrál bezvědomí?“

„Ano, pane. O deset minut později se otevřely padací dveře. Sklouzl jsem po šikmé rampě a přistál v kryokomoře. Po uplynutí dalších deseti minut jsem se osvobodil a rozhlédl se kolem. Nikdo se mě nesnažil zadržet. Zapojil jsem zaměřovače. Objevil jsem vás a sledoval zničení obou robotů. Když třetí robot ostřeloval stěny, lokalizoval jsem centrálu obrany. Odpojil jsem ji od zásobování energií. Nakonec se mi podařilo zorientovat se a přijít k vám.“

„Objevil jsi nějaké živé bytosti?“

„Ne, pane.“

„Dobrá, zaveď nás do kryokomory.“

* * *

Eril Shukento doufal, že seržanta Froschela a Kitatsův průzkumný oddíl nalezne v hybernaci. Pocítil neuvěřitelnou úlevu, když se jeho naděje ukázaly jako oprávněné.

V komoře bylo množství mrazících boxů; třicet z nich bylo naprosto zničených.

„Tady musel být slon v zelinářství,“ konstatoval Nash-Nash Oglu.

„V porcelánu,“ opravil ho Shukento.

Potom se nepříjemně rozesmál. Transportní mechanika musela chytit něco, co nemělo náladu na žerty a velice úporně se bránilo zmrazení.

Shukento se rozhodl, že spící muži mohou počkat. Hala bylo nutné ihned důkladně prohledat. Když se pokusil spojit se svými muži venku, pochopil, proč se KR-332 neohlásil. Rádiové vlny nedokázaly projít stěnami.

KR-332 je odvedl do hlavní centrály. Odtamtud se velitel prostřednictvím kamerového systému pokusil určit účel celého zařízení. Všechno, kromě odpojeného fiktivního transmiteru, byly agregáty neznámé konstrukce, zapuštěné v pravidelných vzdálenostech do skály malé planetky.

Nash-Nash Oglu zjistil, že zařízení nemůže fungovat. V centrále nalezl trosky velké pozitroniky, od níž vedly k jednotlivým agregátům zpřetrhané svazky kabelů.

„Ať už to postavil kdokoli a k čemukoli,“ konstatoval, „tak to svůj hlavní úkol už nikdy nesplní. Provozuschopná zůstala jen část bezpečnostní automatiky.“

„Rád bych věděl,“ mumlal zamyšleně major, „kdo to tady tak zdemoloval. Muselo se jednat o nějakého bojového robota.“

„Nebo o živého tvora," zašeptal kapitán Oglu, „který byl podobně odolný a stejně ničivý jako robot!"

Eril Shukento se obrátil a pohlédl skrz plastový štít přilby do Oglova obličeje. Viděl ho ovšem jen jako bledou skvrnu. Přesto tušil, že kapitán přemýšlí o stejné možnosti, o níž uvažoval i on. Ale ani jeden z obou mužů o tom nechtěl dál mluvit.

Všechno prozkoumáme, vyfotografujeme, zrentgenujeme a pokusíme se to analyzovat," prohlásil Shukento. „Oglu, vezměte si s sebou robota a jděte prosím nahoru. Zavolejte naše lidi a přiveďte lékaře. Musíme se postarat o ty spící muže."

Když kapitán Oglu odspěchal pryč, vydal se Shukento k fiktivnímu transmiteru. Avšak K-332 mu sdělil, že ho během likvidace ochranného zařízení zničil.

„Jinak jsem vás zachránit nemohl, pane," vysvětloval robot. „Váš útok na zbraň.kterou jste nazval fiktivním transmiterem, by bez mého zásahu vyvolala ničivý protiúder."

Major Shukento mu věřil, přesto litoval. Fiktivní transmiter byl velice účinná zbraň, s níž mohla Solární říše odstranit neustálé nebezpečí ze systému Enemy.

Potom ho napadlo něco jiného.

Pokud však bylo jeho tušení správné, musela První vibrační moc vlastnit fiktivní transmitery. Protože je zjevně nemají, byla jeho domněnka mylná, nebo byl tvor, který poničil zařízení komory, nakonec přece jen usmrcen. Shukento se rozhodl hledat ostatky nějakého cizorodého tvora.

Půl hodiny později se to v podzemním hemžilo techniky, lékaři a analytiky. Zmražení členové posádky byli odtransportováni na palubu lehkého křižníku. Každý čtvereční milimetr uvnitř podzemních prostor byl podroben pečlivému zkoumání.

Jeden z vědců objevil beztvarou, sklu podobnou hmotu, která s největší pravděpodobností pocházela z živé bytosti. Buňky byly podrobeny jakési molekulární proměně, neboť pozůstatky o délce předloktí museli nést dva roboti.

Shukento nechal hmotu umístit v hangáru PANTO PEI a postavil k ní čtyři bojové roboty. Stroje obdržely instrukci, aby organické zbytky vyhodili do vesmíru, jakmile by se u nich projevily sebenepatrnější změny.

Průzkum podzemí skončil ve stejné době, jako oprava plavidla. Do palubní pozitroniky bylo uloženo velké množství dat, včetně propočítaného kurzu planetky.

Jak major Shukento očekával, pozitronika vzhledem k nedostatku informací nemohla dodat úplné vyhodnocení; částečná analýza měla být vyhodnocena v průběhu deseti hodin.

Deset hodin byla velmi dlouhá doba. Velitel lodi neměl ani potuchy, jak rychle mu tato doba uběhne.

2.

Majora Eril Shukento spokojeně naslouchal stejnoměrnému pracovnímu šumu Kalupova konvertoru. PANTO PEA se už půl hodiny nacházela v meziprostoru. Její kurz ji měl dovést do bezprostřední blízkosti planety Halutu.

Všechny škody, způsobené energetickou bouří, byly odstraněny. Život na palubě se vrátil do svých normálních kolejí, i když bylo znát určité napětí. Muži se pochopitelně strachovali o členy svých rodiny v daleké Sluneční soustavě. Strach o příbuzné zatlačil do pozadí i obavy z možné nové energetické bouře.

Shukento zapojil interkom a spojil se s zaměřovací centrálou. Na monitoru se objevila široká tvář kapitána Nash-Nash Ogly.

„Jak to vypadá s lokalizátory?" zeptal se velitel.

„Slibují několik bezstarostných hodin, pane," ohlásil šklebící se Oglu. „Ale co je v tomto sektoru jisté. Jeden lední medvěd zimu nepřivolá. Situace se může kdykoliv změnit."

Major zasténal.

„Opravdu bych ocenil, kdybyste se odnaučil používat ta vaše naprosto nesmyslná přísloví, kapitáne."

„Nechte ubohému, stárnoucímu muži jeho jedinou zálibu, pane," prosil Nash-Nash Oglu a smutně hleděl na velitele.

Eril Shukento se musel zasmát.

„Vy se nikdy nezměníte. Dobrá. Když se vynoří další bouře, okamžitě mě informujte."

„Ovšem, pane. Ale já stejně nepředpokládám..."

Obrazovka v pronikavém záblesku vybuchla. Major Shukento pocítil prudký úder do tváře, pak ho strašlivá síla zvedla z křesla. Něco temného a děsivého udeřilo do velitelské centrály.

Shukentovi se podařilo uzavřít helmu skafandru. V další vteřině zarazil do stropu a byl odražen zpět. Kupodivu neztratil vědomí. Velitel si mlhavě uvědomoval, že to nemohla být další energetická smršť. Kapitán Oglu by ho jistě včas varoval.

Po pár vteřinách major zpozoroval, že se beztížně vznáší uprostřed centrály. Místnost byla neuvěřitelně zpustošená. Podlahu pokrývaly trosky a kaluže krve, ve stěnách a stropu zely metr široké trhliny. Jeden z mužů pomalu proplouval místností a zanechával za sebou krvavou stopu. Z hromady trosek čněla bílá, němě žalující ruka. Objevili se medoroboti a starali se o raněné.

Eril Shukento to vše vnímal jako ve snu. Jako by se to odehrávalo v jiném vesmíru. Vytřeštěnýma očima zíral na poničenou panoramatickou obrazovku. Zářící hvězdy galaktického centra kroužily kolem PANTO PEI jako šílené. Ve skutečnosti se točila loď.

Velitel se o to nestaral.

Jako zhypnotizovaný hleděl do temné propasti, otevírající se mezi hustě nakupenými slunci. Propast připomínala bránu do pekel nebo nějaké neprozkoumatelné věčnosti.

Najednou znovu pracovaly gravitační generátory a vrátila se umělá přitažlivost. Shukento instinktivně pokrčil nohy; dopadl a převalil se přes rameno.

Když znovu pohlédl na obrazovku, černá propast zmizela.

Velice pomalu Eril Shukento pochopil, že se PANTO PEA stala obětí katastrofy, která ji přivedla na pokraj zániku. Toto poznání ho konečně probralo.

Rozhlédl se po centrále. Nadporučík Yuma Kitatse seděl na zemi a rukama se držel za břicho. Jeho tvář byla nazelenalá. Nad prvním důstojníkem visel medorobot a sondami zjišťoval jeho stav.

Někteří méně zranění členové osádky kontrolovali řídící prvky lodi.

Shukento zapojil interkom. Nefungoval. Nemělo smysl procházet pěšky všechna lodní oddělení. Major překročil rozlámané křeslo a protáhl se rozbitou, zprohýbanou přepážkou do lokalizační centrály. Škody tu nebyly tak velké, jako na můstku. Přesto podlahu pokrývaly střepy a části zaměřovací aparatury. Dva muži chyběli, pravděpodobně je odvezli medoroboti.

Nash-Nash Oglu seděl skloněný v křesle a manipuloval s ovládacími tlačítky citlivého hypertesteru. Pod majorovou botou zapraskalo sklo a kapitán Oglu se otočil.

Jeho ústa se otevřela. V očích měl zděšení.

„Pane, jak to vypadáte?!“ vyhrkl.

Dvěma kroky byl u velitele, železným stiskem ho popadl za ruku a odtáhl ho k volnému křeslu. Zapojil svůj náramkový minikom a povolal medorobota.

„Co... co to má znamenat?“ zeptal se Eril Shukento.

Kapitán Oglu beze slova zvedl kus displeje hmotového zaměřovače a lesknoucí se stranou ho podržel před Shukentovým obličejem.

Major užasle hleděl na nepravidelný kus kovu, zaražený hluboko v levé části tváře. Bylo to dlouhá, rozšklebená rána. Teprve teď si major uvědomil silnou bolest.

„Musíte být ihned operován, pane,“ vysvětlil šéfnavigátor.

Velitel opatrně potřásl hlavou. Vzhlédl, když k němu zamířil vlečný paprsek medorobota.

„Jsem velitel Shukento,“ zavrčel major pomalu a důrazně. „Všechno na palubě podléhá mému rozkazu. Nařizuji ti, abys mně ošetřil pouze provizorně.“

Z přední části robota vyjelo štíhlé kovové chapadlo a zkoumavě ohmatalo okraje rány. Zazářily světelné kontrolky a kovově znějící hlas vysvětlil:

„Váš rozkaz je pro mne závazný, pane. Přesto musíte být ihned převezen do palubní nemocnice. Máte dvojitou zlomeninu horní čelisti, částečně rozdrcenou levou lícní kost a rozříznutou levou tvář. Kromě toho také těžký otřes mozku.“

Shukento se pokusil zašklebit, ale obličej ho příliš neposlouchal.

„No a?“ vrčel nevrle. „Mohlo by být hůř. Trvám na rychlém provizorním ošetření. Situace to vyžaduje.“

Medorobot nic nenamítal. Z kovového korpusu se vysunuly třpytící se nástroje, současně zasyčely tři vysokotlaké injekce. Robot vytáhl střepinu a scelil ránu pomocí organicko-plastické svorky. Pak na ní nanesl směs regenerační substance a univerzálních antibiotik.

Celý postup trval jen několik sekund.

„Rozkaz splněn, pane,“ řekl robot. „Stejně musím protestovat a informovat vás a vážnosti vašeho...“

„Rozumím!“ přerušil ho Eril Shukento.

Medorobot opustil zaměřovací centrálu. Shukento tázavě pohlédl na kapitána.

Oglův obličej byl velmi vážný, když hlásil:

„Tentokrát není na vině žádná hyperbouře, pane. Přímo v centru galaxie se materializovaly velké lodní svazy. Při zhmotnění vznikly silné hyperšokové vlny.“

Shukento vstal z křesla a šel k obrazovce hmotového zaměřovače. Opřel se o ovládací pult a pozorně si prohlédl zobrazení vzdálených objektů. Detaily nebyly moc ostré. Vyhodnocení s jistotou určilo, že se jedná o svaz plavidel, přicházející z hyperprostoru nebo jiného nadřazeného kontinua.

Velitel se pomalu posadil. Jeho mysl se pročistila, patrně díky injekci. Major rozpoznal tvar lodí. Nemohlo se jednat ani o jednotky Solární flotily, ani o kulovité lodi Haluťanů.

Než stačila palubní pozitronika analyzovat všechny údaje, otřásla PANTO PEOU další hyperšoková vlna.

Shukento se donutil, aby prozatím ignoroval chaos na palubě. Důležitější bylo zjistit, co se v centru Mléčné dráhy odehrává. Zaměřovače zatím odhalily další dvě loďstva, která se vynořila zdánlivě z nicoty.

Nash-Nash Oglu hvízdl. V ruce držel folii s výpočty malé pozitroniky hmotového zaměřovače.

„Co je?“ otázal se major.

„Mám takovou mlhavou domněnku, pane. Hyperprostorové vlny se liší od těch, které způsobují nám známé pohonné systémy.

Major pozorně poslouchal.

V mozku se mu uhnízdilo neurčité podezření. Nebylo ještě docela konkrétní, ale Shukento tušil, že objevení cizích lodí musí souviset s původním posláním PANTO PEI.

Kapitán Oglu předal data velké pozitronice a zahájil jejich vyhodnocování. První výsledky potvrzovaly domněnky majory Shukenta.

Shukento dobře znal příběhy Perryho Rhodana v daleké galaxii M-87. Především byl stejně jako ostatní důstojníci flotily informován o tajemném dimenzotranzičním pohonu, používaném Haluťany a Okefenoky. Tento druh kosmického cestování mohl být použít výhradně na cesty z galaxie do galaxie, protože hyperprostorové zákony neumožňovaly materializaci jinde, než ve středech galaxií. Používaná energie umožňovala zhmotnění pouze v centrech velkých gravitačních soustav.

Major Eril Shukento náhle setřásl zbytky otupělosti. Už asi věděl, komu patří obrovská flotila v centru Mléčné dráhy a proč do galaxie přiletěla.

Minikomem v přilbě se spojil se všemi odděleními lodi. I když to nebylo jednoduché, nakonec se to podařilo.

Jeho povely byly absolutně jasné a nekompromisní.

PANTO PEA měla bez ohledu na utrpěné škody a stavu posádky co nejdříve zamířit k cizí flotile.

* * *

Nový otřes prostoru donutil velitele k přehodnocení jeho záměrů. Další let k vynořivším se lodním svazům by pro těžce poškozenou PANTO PEU znamenal jistou zkázu. Loď se maximální rychlostí hnala z oblasti působení hyperšokových vln.

Muži ve spojové centrále se pokoušeli opravit hypervysílač a přes řadu reléových stanic vytvořit spojení se Sluneční soustavou.

Spojení se však navázat nepodařilo.

Šéf spojařů, kapitán Tondo Hewitt, vyzval velitele, aby okamžitě nabral kurz do domovského systému.

Shukento to odmítl.

„Musíte to udělat, pane!“ zapřísahal ho Hewitt.

Jeho tvář byla zaplavena potem; tepelná vlna jednoho z výbuchů mu sežehla vlasy a vousy.

„Vysílač pracuje, ale signál neprojde středem galaxie. Nic jiného se ani nedalo čekat. Energetické poměry v centru prostě ruší veškeré spojení.“

„Nakonec odletíme, Hewitte,“ odpověděl Shukento vztekle. „Ale nejdříve musíme zjistit,kdo sedí v těch lodích venku a co chce dělat v naší galaxii.“

Tonto Hewitt několik dlouhých sekund mlčel, potom zavrtěl hlavou.

„Polovina posádka je zraněná, pane. Na lodi je tolik škod, že už další šokovou vlnu nepřežije. Bylo by nezodpovědné, abychom znovu vlétli do nebezpečné zóny.“

Velitel kývl.

„Máte pravdu. Proto také čekáme, až energetické fronty odezní. Ostatně přesně chápu, jaké riziko podstoupíme. Ale Velký administrátor potřebuje víc, než jen nic neříkající zprávu, že do Galaxie pronikl cizinci.“

Kapitán Hewitt zaklel a přerušil spojení.

Eril Shukento se zašklebil na Nash-Nashe Oglu.

„Náš šéfradista je pěkně nazlobený. Nedá se ale nic dělat.“

„Jestli mají ti v těch plavidlech nepřátelské úmysly,“ varoval Oglu, „promění PANTO PEU v oblak plynu.“

Na to nemohl Shukento nic namítnout. Věděl jen jedno. O flotile v centru Mléčné dráhy bylo třeba získat maximum informací.

Zatímco záchranné práce v lodi pomalu postupovaly a agregáty byly opravovány díly ze zásob, sledoval Eril Shukento další šokové vlny. Následovaly s odstupem přesně osmnácti minut. Na tom byl založen Shukentův plán.

Když od posledního otřesu uplynulo dvacet pět minut, dala se PANTO PEA znovu do pohybu. Jedinou lineární etapou přiletěl lehký křižník do vzdálenosti deseti světelných hodin od cizího svazu. Konečně byla možná detailnější lokalizace.

Nash-Nash Oglu nastavil zvětšení lodí tak, že se zdálo, jako by se vznášely jen pár kilometrů od PANTO PEI.

Shukentovi bilo srdce až v krku, když na obrazovce skeneru spatřil válcovité křižníky. Krátce nato ukončila svou práci pozitronika.

Válcová loď měla délku tři tisíce metrů a pětisetmetrový průměr. Její záď se nálevkovitě rozšiřovala až na jeden kilometr. Konstrukci tohoto typy velitel ještě nikdy neviděl - tedy na vlastní oči. Znal je z ilustrací, které Perry Rhodan přivezl z M- 87.

Také kapitán Oglu je okamžitě identifikoval.

„To je bitevní loď Budovatelů centra z M-87, pane,“ zašeptal nejistým hlasem. „Co mohou chtít Okefenokové v naší galaxii?“

Major Shukento hlasitě polkl.

Spolu s Nash-Nash Oglem pracoval na dalších vyhodnoceních. Brzy získali další data.

Podle všeho se jednalo o nejméně šedesát tisíc těžkých a supertěžkých bojových lodí Okefenoků. Plavidla se v galaktickém centru s úzkostlivou přesností formovala do typického útočného svazu.

„To nevěští nic dobrého," odtušil kapitán Oglu. „Pane, měli bychom odletět a varovat solární flotilu. Pokud bude PANTO PEA zničena, lidstvo nebude včas informováno."

Eril Shukento se pozorně podíval na svého šéfnavigátora. Oglu pevně věřil tomu, co říkal. Unaveným obličejem majora Shukenta probleskl úsměv.

„Mýlíte se, kapitáne," vysvětlil. „Vládci M-87 nemají důvod zasáhnout proti lidstvu. Do Mléčné dráhy je muselo přilákat něco jiného."

„A co?"

„Snad se to dozvíme od nich samotných," nadhodil Shukento.

Jeho tvář znovu připomínala masku. V očích mu však jiskřilo odhodlání, které Oglu znal z dřívějších nebezpečných akcí.

„Snad nechcete letět ještě blíž, pane!"

„Ano," potvrdil vyrovnaným hlasem Shukento. „Nebo myslíte, že neznají naši polohu? Některá z lodí nás dávno lokalizovala. Budovatelé centra nejsou tak neopatrní, aby neprozkoumali své okolí. Zatím nás nenapadli a neudělají to ani tehdy, když se přiblížíme."

„Kdo si hraje s ohněm, brzy dojde k úhoně," sýčkoval Nash-Nash Oglu pochmurně a díval se na velitele, který opouštěl zaměřovací centrálu.

Shukentovy prsty se s jistotou míhaly po klávesnici ovládacího panelu. Major nemohl použít interkom a své rozkazy předával do všech částí plavidla písemně. PANTO PEA začala zrychlovat, přešla na nadsvětelný let a po krátkém manévru se vynořila osm světelných vteřin od loďstva z M-87.

Velitel Shukento zastavil své plavidlo jen kousek od cizí flotily. Jelikož vnitřní komunikace stále nepracovala, musel kapitán Oglu informovat o pohybu lodí Budovatelů centra pomocí poslů.

Flotila držela formaci, jen vedoucí kosmická loď vybočila a přiblížila se k PANTO PEA až na vzdálenost deset miliónů kilometrů.

Interkom byl konečně opraven a ohlásil se kapitán Tondo Hewitt.

„Někdo vás volá hypervysílačem. Pravděpodobně ta velká válcová loď."

„Hned jsem tam," zvolal Shukento.

Předal velení druhému důstojníkovi a spěchal do komunikačního centra.

Informační volací znak velkého hyperkomu blikal v pravidelných intervalech. Jakmile se velitel objevil, uvolnil mu Hewitt místo před vysílačem. Shukento se posadil, okamžik váhal a pak stiskl aktivační tlačítko.

Na obrazovce se objevila fluoreskující záře, změnila se ve změť barevných čar a potom se potom se spojila do jasného obrazu.

Shukento měl dojem, že stojí tvorovi v přiléhavé hnědé uniformě tváří v tvář. Bytost byla humanoidní a pohled jejích očí byl majorovi sympatický.

„Lehký křižník Solární říše PANTO PEA!" ohlásil se velitel. „Mluví major Shukento. Přejete si se mnou mluvit, Okefenoku?"

Samozřejmě to nebyl pravý Okefenok, alespoň ne ve smyslu bytostí narozených na Pompeo Posar. Jednalo se o představitele národa Budovatelů centra z M-87, nicméně tato bytost vznikla z hyperregenerovaného Okefenoka. Eril Shukento věděl z Rhodanovy zprávy. Výraz „Okefenok" použil schválně, aby ostatní členové posádky věděli, s kým mluví.

Budovatel centra se usmál. Byl to otevřený, upřímný úsměv, ačkoli působil jako úsměv člověka, který má radost ze svého psa.

„Mé jméno je Eynch Zigulor, majore Shukento. Nevím, jestli vám mé jméno něco říká...?"

Major si oddechl. To jméno mu skutečně nebylo neznámé!

„Jste jeden z Okefenoků, které Perry Rhodan vysvobodil z planety Bestií v temném mračnu, nebo ne?"

Z Rhodanova vyprávění věděl, že to tak bylo a Zigulor projevoval k lidem sympatie. Eynch Zigulor naklonil hlavu.

„Je tomu tak. Devíti mysliteli jsem byl určen jako speciální vyslanec v této galaxii."

„S velkou flotilou bitevních lodí," připomněl vyčítavě Shukento. „Bylo by lepší, kdybyste se ohlásili dříve a oznámil přílet vašich plavidel. Nacházíte se ve sféře zájmů lidstva."

Okefenok se zasmál.

„Naše přítomnost nemíří proti Solární říše, majore Shukento." Jeho tvář zvážněla. „Na druhé straně souvisí naše poslání s bezpečím naší vlastní galaxie, kterou nazýváte M-87."

„Obávám se, že Perry Rhodan nebude sdílet váš názor."

„To by lidstvu příliš neprospělo," odpověděl Eynch Zigulor. „ale i kdybych s vámi souhlasil, nemohu na stávající situaci nic změnit. Disponuji toliko diplomatickým zplnomocněním. Šéfem vojenská operace je druisant Kibosh Baiwoff."

Ustoupil trochu stranou. Krom toho upravil zorný úhel kamery, protože mohl Shukento přehlédnout větší část můstku jeho lodi.

V pozadí spatřil Haluťanovi podobnou bytost, oblečenou v perlově bílé kombinéze, která měla na hlavě kuželovitý přístroj. Major se domníval, že jde o generátor, emitující v případě nutnosti neprostupné silové pole. Modře světélkující kameny centra určovaly tvora jako druisanta.

Okolo Kiboshe Baiwoffa postávala zavalitá stvoření, připomínající ropuchy. Museli to být Dumfriové, bojové síly Okefenoků.

Druisant promluvil k Zigulorovi, hovořil však cizím jazykem a Shukento mu nerozuměl. Zorné pole se opět zmenšilo a Zigulor byl znovu uprostřed obrazovky.

„Majore!“ zvolal Okefenok nekompromisně znějícím hlasem. „Urychleně se spojíte s Perry Rhodanem. Sdělíte mu, že zakazujeme vměšování do našich záležitostí. Bylo by nejlepší, aby naše operace ignoroval. Opakuji: Neplánujeme žádné akce proti Solární říši.“

Dříve než mohl major Shukento protestovat nebo přednést další argumenty, obrazovka pohasla. Eynch Zigulor jednoduše přerušil komunikační linku mezi PANTO PEOU a svou lodí.

Následně se ohlásil kapitán Oglu a sdělil, že bojový svaz zrychluje a chystá se vstoupit do lineárního prostoru.

Shukento se hnal do velitelské centrály.

„Poplach! Okamžitě startujeme!“ volal na své důstojníky. „Naším cílem je Sluneční soustava.“

* * *

Eril Shukento přijal hlášení druhého důstojníka a posadil se na místo velitele.

Během třetího orientačního výstupu do Einsteinova prostoru byla odeslána obsáhlá zpráva pro Perryho Rhodana. Major se nechal operovat v palubní klinice, zatímco PANTO PEA dál spěchala k Solárnímu systému.

Zářící žlutý bod Solu se již usadil v prostřední části reliéfní obrazovky.

Major cítil v levé části obličeje slabý tlak. Operace se podařila. Úlomky kostí byly odstraněny, chybějící části nahradila uměle vyrobená kostní tkáň. Poškozené svaly byly sceleny. Umělé komponenty se měly postupně rozpouštět, jak se budou rány uzdravovat.

První důstojník Yuma Kitatse byl na tom podstatně hůř. Utrpěl rozsáhlé vnitřní traumata, jakož i několikanásobnou zlomeninu páteře. Mohl být operován a vyléčen pouze na některé nemocniční lodi flotily.

Shukentův dech se zrychlil, když lodní automatika ohlásila závěrečný manévr. Po půlminutě Kalupův konvertor ztichl. Na panoramatické galerii se objevil důvěrně známý obraz galaxie. Ve vzdálenosti patnácti světelných hodin stálo slunce Sol.

Krátce na to se ohlásil strážní křižník.

Eril Shukento vysvětlil, že PANTO PEA není kvůli poškození pohonu schopna přistát na žádné z planet soustavy. Křižník mu zaslal cílová data, souřadnice však majorovi nic neříkali.

I když je zadal do navigačního počítače, nedostal uspokojivou odpověď. Udané koordináty označovaly bod na bývalé oběžné dráze planety Zeut, lemurského světa zničeného za války s Haluťany před padesáti tisíci lety.

Shukento pokrčil rameny. Konec konců, nějaký smysl ten rozkaz mít musel. Lineárním letem zavedl PANTO PEU k určenému místu. Náhle se na obrazovkách objevilo zvláštní těleso.

Byla to obrovská nepravidelná koule o průměru zhruba čtyři sta kilometrů.

„To jsou lodní vraky!“ vykřikl zděšeně Nash-Nash Oglu. „Jsou to kulovité lodě, dohromady pospojovaná plavidla naší flotily!“

Z desetikilometrové vzdálenosti rozpoznal velitel na panoramatickém štítu podrobnosti: Byly tam lodi třídy ultra, křižníky imperiální i státní třídy, nebo tedy to, co z nich zbylo. Terkonitové trupy byly rozstřílené a ohořené, zohýbané dělové věže volně viseli, mohutná vydutí plášťů svědčila o vnitřních výbuších.

Obrovská hromada kovového šrotu.

Četné malé opravářské plošiny a světla, tu a tam vycházející z trhlin, svědčily o tom, že pozůstatky hrdých křižníků Solárního loďstva mají posloužit novému účelu.

Vzplanula signální kontrolka hyperkomu.

Eril Shukento aktivoval zařízení a udal jméno lodi.

„Zde Space-Jet SC-22, kapitán Bolder. Mám přímý rozkaz Velkého administrátora vás okamžitě dopravit na Měsíc. O PANTO PEU se postarají odborníci, majore Shukento.“

„Máme tady asi sto těžce raněných,“ řekl Shukento. „Co bude s nimi?“

„Prozatím je umístíme na kliniku na druhé straně vrakoviště. Zítra přiletí nemocniční loď VIRCHOW a převezme je. Nemusíte si dělat žádné starosti, majore.“

Eril Shukento hleděl do snědé, ostře řezané tváře kapitána Boldera a usoudil, že mu může plně důvěřovat. Předal vedení druhému důstojníkovi. Bolderův Space-Jet mezitím zakotvil u propusti G-8.

Shukento se rozloučil s posádkou a nastoupil do Jetu. Když odrazili od lodi, major se neohlédl. PANTO PEA už po nárazech hyperšokových vln nebyla pěknou lodí; Shukento na ní strávil tři a půl roku a považoval ji skoro za živého tvora.

S kapitánem Bolderem se pozdravil jen krátce. Space-Jet zamířil k Zemi a Měsíci. Bolder zatím Shukentovi vysvětlil, jak se věci mají.

„Velký administrátor něco takového očekával, majore. Silný strukturální otřes, vyvolaný zhroucením časového pole v soustavě Enemy, musel být zachytitelný v celé okolní oblasti vesmíru. Jednalo se o typ časového štítu, který jsme doposud neznali a ani o něm neuvažovali - o pole přesunující do budoucnosti.“

„Ale časové dobrodružství CRESTU III za dob Lemurů přece také skončilo skokem do přítomnosti. Jinak by se loď nemohla vrátit.“

Kapitán Bolder se usmíval.

„To bylo něco jiného, majore. Musíme mi věřit, mou specializací jsou cesty časem. CREST III se tehdy vrátil do již existujícího času, do jeho přítomnosti, chce-li tomu tak říkat. Během skoku sice cestoval po časové ose vpřed, ale to bylo možné jen proto, že již absolvoval podobný skok do minulosti.“

„Jestliže to chápu správně, je časový štít Ulebů něco jiného a nového, že?“ ptal se major Shukento s očividným zájmem. „Ale potom... S příslušným technickým vybavením by se dalo cestovat do budoucnosti. O dny, měsíce - dokonce o celé roky.“

„Vaše závěry jsou lákavé, majore,“ přikývl kapitán Bolder. „mají však jen teoretický význam, protože i kdyby přístroje Bestií něco takového umožnily - a my nevíme, jestli to dovedou - naši potomci by jistě nebyli příliš nadšení z návštěvy svých primitivních předků.“

Shukento se usmál, bavil se představu, jak primitivní může současné lidstvo být ve srovnání se svým vzdáleným potomstvem.

„Asi si domýšlím, co vás tak rozesmálo, majore,“ prohodil Bolder. Jeho obličej zvážněl. „Ale směšné to není ani trochu, to mi můžete věřit. Cestování do budoucnosti by způsobilo daleko závažnější časové paradoxy, než výpravy do minulosti. Potom bychom skutečně potřebovali Časovou policii, která by zabránila zneužití strojů času. Nebo lépe - každý stroj času zničila a jeho tvůrcům vymazala paměť.“

Eril Shukento pomalu přikývl. Na tuto stránku věci nepomyslel. A čím déle o tom přemítal, tím více ho děsila možnost, že se cesty do budoucnosti skutečně povede realizovat. Při povaze člověka by byl vynález téměř jistě zneužit. Následkem by byl nepředstavitelný chaos.

Jeho úvahy přerušilo poněkud drsnější přistání na lunárním kosmodromu.

Shukento pohlédl ven a zatnul zuby. Viděl zpustošený a skoro úplně zarovnaný povrch pozemského měsíce. Salvy z intervalových děl rozemlely povrchové stavby na prach. Majora proto překvapilo, když plocha pod Space-Jetem náhle začala klesat a po několika stech metrech zastavila v osvětleném hangáru.

„Pojďte, majore!“ vyzval ho kapitán Bolder a vystoupil ze člunu. „Perry Rhodan vás očekává v hlavní centrále Nathana.“

Při myšlence na vysoce citlivý pozitronicko-inpotronický mozek uvnitř Měsíce se Shukento zachvěl.

Bolder to zpozoroval a uklidňoval ho:

„Nathan neutrpěl sebemenší škodu. Od té doby, co jsme poznali účinky intervalového zářiče, pracoval mozek na účinném bezpečnostním opatření. Instalace multidimenzionálního ochranného pole byla ukončena pár dní před úderem Dolanů.“

Major Shukento se už ničemu nedivil. I v Solární říši byly věci, o nichž neměl tušení ani on, ani většina lidí.

Z hangáru odjeli do hlubin Měsíce magnetickou dráhou. Nakonec šli pěšky a sestoupili antigravitační šachtou. Během této závěrečné etapy cesty prošli mnoha kontrolními a bezpečnostními systémy.

Konečně stáli před hlavním vchodem, bránou k největšímu umělému mozku, který lidstvo postavilo. Energetické pole, které ho krylo, bylo transparentní; Shukento přesto neviděl, co se za ním nalézá. Až po pětiminutovém pochodu tunelem pochopil, že ve štole je několik různě strukturovaných polí za sebou. Palba Dolanů jimi prostě nemohla proniknout.

Po průchodu multištítem je dopravní pás odvezl do centra počítače.

Perry Rhodan stál ve skupině vědců a diskutoval s nimi. Když zpozoroval Shukenta, otočil se a vydal se mu naproti.

„Děkuji vám za vaše neohrožené jednání, majore Shukento,“ řekl a potřásl mu rukou.

Eril Shukento se skromně usmál.

„Mám-li být upřímný, pane, několikrát jsem se k smrti vyděsil.“

Velký administrátor kývl.

„To vaše zásluhy nijak nezmenšuje.“ Úsměv nahradil vážný výraz. „Nyní začneme.“

* * *

Trvalo pět a půl hodiny, než předali Nathanovi všechna nově získaná data a zformulovali požadované odpovědi. Hyperinpotronický mozek potřeboval na vyhodnocení problému přesně sedmdesát tři sekund.

Nathan nejprve sdělil, že silné hypervlny, vytvořené 20.srpna při zhroucení časového štítu, se rozšířili celým přilehlým vesmírem. Ale jen Okefenokové, informovaní o možnostech svých zvrhlých výtvorů, mohli tuto událost správně interpretovat. Jejich vyspělé zaměřovače pravděpodobně bez potíží lokalizovaly zdroj rázové vlny.

Od Perryho Rhodana věděli, že je lidstvo ve válce s Bestiemi. Dříve nebo později musela jedna z bojujících stran zasadit rozhodovacího úder. Okefenokové by dávno zasáhli, pokračoval v extrapolaci Nathan, kdyby znali místo pobytu Bestií. Když ho nyní zjistili, neváhali a vyslali silné bojové formace.

Gigantické loďstvo se musí nacházet v bezprostřední blízkosti systému Enemy v látkovém mostu mezi Magellanovými mračny.

Přítomní se na sebe významně podívali.

Už během programovací procedury se major Eril Shukento dozvěděl, že jsou ve skupině vědců v centrále Nathana přítomni i profesor dr. Arno Kalup, konstruktér lineárního pohonu, a hyperfyzik Geoffry Abel Waringer.

Nyní se ke slovu přihlásil Waringer.

„Měli bychom začít vážně uvažovat o tom," vysvětloval s pohledem upřeným na Perryho Rhodana, „jak se můžeme ochránit před flotilou Okefenoků."

Perry Rhodan se na svého zetě zkoumavě podíval.

„Myslíš to vážně, Geoffry?" zeptal se. „Znám Eyncha Zigulora velmi dobře. Jestliže nás ujistil, že proti nám nic nepodnikne, tak mu věřím. Kromě toho: Jaký zájem by měli mít národy z M-87 na napadení naší galaxie? Neznamenám pro ně žádné nebezpečí. Ohromná vzdálenost mezi našimi hvězdnými ostrovy je nejlepší zárukou, že k podobným konfliktům nikdy nedojde."

„Někdy," namítl kapitán Bolder, „je další vývoj situace... nepředvídatelný, pane. Vzdálenost mezi galaxií a M-87 může být bezpředmětná."

„Třicet dva milionů světelných let nelze zanedbat, profesore!" zavrčel Arno Kalup.

Shukento pozorně poslouchal. Zarazilo ho, že kapitán zasahuje do diskuze. A Kalup ho dokonce oslovoval profesore. Major se obrátil na vedle stojícího vědce, aby mu objasnil Bolderovo postavení.

Muž se ušklíbl.

„Profesor doktor Lagness Bolder je náš génius, můj milý majore. Jeho původ patří k tajemstvím Velkého administrátora. Majorovy schopnosti mě nicméně udivují stejně jako vás."

Shukento potichu hvízdl.

Lagness Bolder se připravoval na obhajobu svého tvrzení, tu se otevřely vstupní dveře a do centrály vešel obr z Halutu.

„Tolotosi...!" zavolal Rhodan a natáhl ke gigantovi obě paže. „Drahý příteli! Konečně dostávám příležitost, poděkovat vám za vaši bratrskou pomoc. Co by si bez vás lidstvo počalo!"

Haluťan opatrně uchopil Rhodanovy ruce a potřásl jimi.

„O tom vůbec není třeba mluvit, můj příteli Rhodanosi."

Hlasitě se zachechtal. Tváře přítomných se rozjasnily.

„Přišel jsem, protože jsme dostali zprávu o přilétajícím loďstvu Okefenoků. Svolali jsme poradu. Byl jsem jmenován oficiálním vyslancem našeho národa."

Velký administrátor překvapeně vzhlédl.

„Proč tak oficiálně, Tolotosi? Jsme toho názoru, že pro nás Okefenokové neznamenají žádnou hrozbu. Budou si hledět svých záležitostí."

Tolot několik sekund mlčel, potom dunivě pronesl:

„Věřím vám, Rhodanosi. Zapomínáte na jedno: I my jsme problém Okefenoků." Pěstí se udeřil do hrudi.

Perry Rhodan na Haluťana zděšeně zíral.

„Protože se váš lid podobá Bestiím?" zeptal se. „Ale to je přece podružné. Nejdůležitější měřítko pro život ve vesmíru je rozum. A vy jste mírumilovní a naprosto humánní."

„To je váš pohled - a také můj," vysvětlil profesor Bolder. „Bohužel nemůžeme předpokládat, že budou Okefenokové ve vztahu k Bestiím a Haluťanům schopni dostatečně logického myšlení. Jejich nekonečný strach z uměle vytvořených tvorů se vyvinul až k nevyléčitelné neuróze. Ne, pane, měli bychom se smířit s faktem, že k cílům Okefenoků je i naprosté vyhlazení Haluťanů."

„Může být," zamručel Velký administrátor, „ale nikdo - kromě několika důvěryhodných lidí - nezná polohu vaší domovské planety. To je pro lid Halutu nejlepší ochrana."

„Nejlepší ochrana pro můj lid...," Haluťan mluvil tak tiše a bezvýrazně, jak to od něj ještě nikdo neslyšel, „...by byla, kdyby Dvojkondiční se svými Dolany dokončili dílo zkázy."

„Myslíte zničení lidstva?" tázal se šokovaný Abel Waringer. „To přece nemůžete myslet vážně."

„Myslím to docela vážně," vysvětlil Tolot. „Ovšem jen po teoretické stránce. Můj lid by i dnes jednal stejně jako tehdy. Chci tím říct jen toto: Okefenokové, a také druisant Kibosh Baiwoff, vědí velice dobře o vřelých vztazích mezi našimi národy. Tuší, že někteří Pozemšťané znají polohu Halutu."

„Nikdy ty souřadnice neprozradíme!" zvolal Rhodan.

„Drahý Rhodanosi," odvětil Tolot. „Všechny informace už jistě zpracovaly okefenocké počítače. Mohu odhadnout, k jakému závěru dojdou: K vydírání lidstva. Co uděláte, jestliže vás Kibosh Baiwoff postaví před volbu, zda vyzradil koordináty naší planety, nebo dopustit zničení Země."

„Tak tohle naprosto odmítám!" vysvětloval rozhořčeně Velký administrátor. „Co si o nás myslíte, Tolotosi?! Jak bychom mohli odsoudit k záhubě národ, který nás zachránil před jistou zkázou?"

„Děkuji vám, Rhodanosi," řekl Tolot skoro slavnostně. „V tom případě ale musíte uvažovat, jak se vaše oslabená flotila vypořádá s šedesáti tisíci plavidly Okefenoků. Šedesát tisíc kosmických lodí, každá je vybavená nedobytným paratronem!"

Vědci přikyvovali. Jen Perry Rhodan namítl:

„Už jsem o tom přemýšlel, i když ze zcela jiného důvodu, Tolotosi. Přemítal jsem o osmi milionech Ulebů, žijících v soustavě Enemy."

„Jak, prosím...?!" vyhrkl profesor Kalup. Jeho cholerický temperament opět jednou vyplul na povrch. Na spáncích mu naběhla žíla. „Vy opravdu přemýšlíte o tom, jak pomoci osmi milionům Bestií? Máme jim zapome-

nout, co nám udělaly? Ha! Něco vám povím, Rhodane: Čím dřív ta monstra zmizí, tím dříve si zhluboka oddechnu.“

Velký administrátor se zasmál.

„Zapomínáte na jedno, můj milý profesore: na Gohky. Žijí s Bestiemi v určité symbióze a o jejich děsivých činech nic nevěděli. Zatím nemám tušení, jak jim pomoci, ale pokud se taková možnost naskytne, rozhodně se jí chopím.“

„Na ně jsem zapomněl,“ přiznal nesměle Kalup. „Předtím jste mluvil o Ulebech.“

„Ovšem.“ Rhodan pokrčil rameny. Gesto působilo bezmocně. „Vím, že Uleby jen těžko zachráníme. Přesto mě myšlenka na vyhlazení osmi milionů vysoce inteligentních tvorů bolí. Takové věci mě vadí stejně, jako by šlo o lidskou rasu.“

„V tomto případě bychom měli své pocity udržet na uzdě, pane,“ prohodil tiše Lagness Bolder. „Ulebové jsou jako rakovinný nádor v těle vesmíru; protože ho neumíme vyléčit, musíme ho odoperovat. Nemůžeme nechat přežít ani kousek nemoci.“

„Krom toho,“ připojil se Tolot. „Zapomínáte na ničivé zbraně Okefenoků, Tolotosi.“

Oči Velkého administrátora se rozšířily.

„Myslíte metabolický rozbíječ...?“

„Ovšem, je to zbraň, která milionkrát zrychluje tempo stárnutí, takže bytost během několika málo vteřin zemře a rozpadne se v prach. Nikdo neví, zda paprsek zbraně dokáže proniknout HD-štít pozemských lodí. Ale pokud ano...“

Icho Tolot zmlkl. Jeho mlčení však řeklo mnohem víc než slova.

Perry Rhodan hleděl k zemi. Po chvíli zdvihl hlavu a postupně se podíval na všechny přítomné.

„Dobrá, pánové,“ pronesl. „Tolotova slova mne přiměla k rozhodnutí. Jsem pevně odhodlán zkřížit plány Okefenoků, pokud se obrátí proti lidem a Haluťanům. Profesore Boldere, zůstaňte tu prosím s Tolotem a pokuste se analyzovat všechny informace.“

Obrátil se s majoru Shukentovi.

„Zmínil jste se, že přinášíte podklady týkající se malé planetky, kterou vaše loď objevila...“

Shukento vytáhl z náprsní kapsy malý záznamový disk a podal ho Velkému administrátorovi.

„V této paměti jsou uloženy všechny údaje o planetě Oglu, které se podařilo získat.“

Rhodan poděkoval a předal paměťové médium do rukou Lagnesse Boldera.

„Snad se podaří zjistit, kdo stanici na Oglu postavil a za jakým účelem - a kdo ji zničil.“

„Můžete se na nás spolehnout, pane,“ prohlásil Bolder.

Rhodan přikývl a obrátil se ke zbývajícím mužům.

„Následujte mne prosím k nejbližšímu transmiteru. Odebereme se do hlavního stanu a připravíme vše potřebné. Budu vděčný za vaši pomoc.“

S tím se odebral k mohutným dveřím.

Eril Shukento konečně opustil Nathanovu centrálu. Před vraty se ještě jednou obrátil a ohlédl se. Lagness Bolder a Icho Tolot stáli před programovacím pultem a hloubavě hleděli na dodané podklady.

* * *

Myšob Gucky se vypravil do hlavního stanu Solárního impéria, ukrytého v hlubinách Země pod bývalou pouští Gobi. Tedy - v této chvíli se povrch díky intervalové palbě znovu podobal neúrodné pustině. Ve stratosféře bylo stále značné množství prachu.

Gucky se postaral, aby Velký administrátor a jeho generální štáb zažili menší šok. Teleportoval se doprostřed stolu a zvolal svým pronikavě znějícím hlasem:

„Jak jsem slyšel, má být zničen systém Enemy!“ Svou malou pěstí uhodil do desky stolu. „Všichni Ulebové mohou jít třeba k čertu, ale jestli chcete odepsat i Gohky, tak jsem s vámi skončil!“

Perry Rhodan vzhlédl. Jeho oči byly zarudlé. Poslední měsíc toho moc nenaspal. Bez buněčného aktivátoru by se dávno zhroutil.

„Prosím, Gucky!“ řekl zmučeně. „Nikdo je odepsat nechce. Kdyby byla nějaká možnost na jejich záchranu, už by se realizovala. Nic nás však nenapadlo. Možná na něco přijdeš ty. Jdi k Nathanovi a zkus štěstí.“

Myšob vycenil svůj bílý hlodák.

„Opravdu můžu?“ rozzářil se.

Když Rhodan přikývl, teleportoval se mu na koleno, hlasitě ho políbil na tvář, přenesl se na zem a batolil se ke dveřím.

Eril Shukento náhle dostal nápad.

„Gucky!“ zavolal a vstal ze svého křesla. „Důstojníku Gucku...“

„Nech si ten přihlouplý titul,“ mávl myšob packou a zahleděl se na majora. „Ty jsi major Shukento, že? A chceš, abych s tebou teleportoval do Port Elisy.“

„Ano,“ přitakal Shukento a tvář mu polil ruměnec. „Hana, má žena a mé děti...“

„Už to chápu.“

Myšob se obrátit k Rhodanovi:

„Šéfe! Můžu s tímto mladým mužem skočit do Port Elisy? Nebude to trvat dlouho...“

Perry Rhodan svraštil obočí, potom se usmál.

„Jestli to místo neleží v Andromedě, tak ano, maličký.“ Pokynul majorovi. „Hodně štěstí, Shukento. Brzy neshledanou.“

Eril Shukento se zhluboka nadechl. Šel ke Guckymu a chopil se jeho ruky. Ilt zavrtěl hlavou.

„Odtud se teleportovat nemůžeme. Nemáš ani tušení, jak důmyslné zábrany velitelskou centrálu chrání.“

Jelikož byl Gucky velice známý a jako důstojník Sboru mutantů vlastnil veškerá oprávnění, prošli přísnými kontrolami v rekordním čase. Na povrchu popadl Gucky Shukentovu ruku a než se major nadál, stál na našedlých písečných dunách u oceánu.

Shukento hleděl kolem sebe. Všude byl jen písek, prach a sem tak hrubý štěrk. Dál na pobřeží se tyčily trosky nějakého kovového objektu.

„To byl těžký křižník, Erile,“ vysvětlil Gucky. „Musel stát na kosmodromu v Port Elise, když Dolani...“

Major namáhavě oddechoval.

„Přece... Přece nechceš říct...“

„Ano, Erile. Prach a ruiny jsou jediné, co z Port Elise zbylo. Moment, neznám přesnou polohu podzemního krytu. Musím se zorientovat podle myšlenkových impulsů.“

„Několik sekund stál, hlavu sloněnou, jak naslouchal telepatickým proudům.“

„Jdeme!“

Přistáli v prostorné kanceláři, která musela patřit k bunkru, neboť na povrchu žádná budova nestála. Za šesti psacími stoly seděli dva muži a čtyři ženy a živě debatovali. Když se Gucky se Shukentem zmaterializovali, všichni ztuhli.

„Podíváme se do evidenční kartotéky,“ zašeptal Gucky majorovi, potom se obrátil zavalitému muži ve žluté kombinéze.

„Jmenujete se McIntire a jste tady šéf...“

Muž zmateně zamžikal. Jeho zarudlá tvář se nervózně zaškubala. Konečně drsným hlasem zavrčel:

„Důstojník Guck...!“

„To jsem já.“ Gucky dal vycenil hlodací zub a pokračoval: „A toto zde...,“ ukázal na majora Shukenta, „...je můj přítel Eril Shukento. Hledá svou paní Hanu a své děti. Kde jsou?“

McIntire polkl, potom se vzpamatoval a vyhrkl:

„Hana Shukentová, je to tak správně?“

„Ovšem,“ odpověděl major. „Máme svatební smlouvu na celý život.“

McIntire přikývnul a začal pracovat s klávesnicí terminálu.

„Musím se zeptat centrálního sběrného tábora,“ mumlal během práce.

Pak se jeho ruce stáhly zpět. V příštím okamžiku vyjela ze štěrbiny vedle terminálu potištěná fólie.

Eril Shukento už to nevydržel. Přistoupil k přístroji a popsaný kousek plastu bez okolků utrhl. Přes rty mu přešel výdech úlevy.

„Hlavní bunkr, byt B-3800, Hana Shukentová, čtyři děti.“

McIntire zazářil. Jeho tvář působila jako baculatý obličej anděla.

„Blahopřeji, majore. Byt B-3800. Hmm, to není daleko, asi dvě stě metrů hluboko. Hned vás tam...“

„To není třeba,“ prohlásil myšob. „Už vím, kde to je.“

Dříve než mohl major něco říct, stál na osvětlené chodbě, přímo před ocelovými dveřmi s cedulkou, na níž bylo označení B-3800.

Gucky na Shukenta pohlédl.

„Zbytek cesty myslím ujdeš sám, Erile.“

„Ne,“ odporoval Shukento. „Ty jsi mě sem přivedl, takže by nebylo dobré nechat tě čekat přede dveřmi. Přišli jsme spolu. Mimo toho, má rodina tě bude chtít poznat.“

Stiskl tlačítko zvonku.

O několik vteřin později mu jeho žena ležela v náručí. Střídavě se objímal s ní a se čtyřmi dětmi. Potom Hana Shukentová zahlédla myšoba a tázavě se zahleděla na svého muže.

Eril Shukento se zasmál.

„Gucky mě sem přinesl. Bez něho byl se sem sotva dostal.

Hana chvilku užasle zírala. Potom vzala Ilta za ruce a políbila, zatímco ho obklopily jásající děti.

* * *

Shukento nemohl být s rodinou déle, než dvě hodiny. Perry Rhodan mu naznačil, že ho brzy bude potřebovat.

Po uplynutí té doby už major věděl, že všichni, kdo se v době útoku zdržovali v Port Elise, se zachránili v podzemním krytu. Bunkr se při úderu deset minut třásl, avšak zbraním Dolanů odolal. Hana a děti bydlely v malém, dobře zařízeném bytě. Stravovaly se ve společné jídelně. V bunkru byly i školy, lékařská zařízení i dostatečné množství zásob, přestože se z větší části jednalo o koncentráty. Jakmile budou k dispozici záchranná plavidla, začnou na povrchu odklízecí práce.

„Všude to tak dobře nedopadlo," vysvětlil myšob, zatímco se vznášeli v antigravitační šachtě a klesali do hlubin velitelské centrály Pod pouští Gobi. „Některé městské bunkry byly zničeny, jiné jsou tak těžce poškozené, že je přeživší museli opustit - kvůli nebezpečí jejich zhroucení. Taková místa teď vážou většinu humanitární pomoci."

Pokrčil rameny.

„Bohužel kapacita lodí flotily pro tolik lidí nepostačuje. Miliony budou na pomoc čekat měsíce."

Eril Shukento přikývl. Jeho pohled spočinul na světelné indikaci hloubky. Právě tam prolétl údaj čtyř tisíc metrů. Myšob a Shukento se nacházeli v hlavním stanu Solární flotily. Major věděl, že se vlastně jedná o kouli s průměrem devíti tisíc metrů, složenou z molekulově zahuštěné terkonitové oceli, plastikobetonu a dalších mezivrstev, antigravitačních šachet, spojovacích tunelů, transmiterů, pozitronických mozků a obřích elektráren. To vše bylo propojeno do kompaktní konstrukce. Okolo terkonitové sféry byly zbudovány ochranné štíty rozmanitého druhu.

Jak major slyšel, během útoku Dolanů byla skála okolo velitelství rozmělněna na prach, avšak v centrále nedošlo ani k jediné poruše, neobjevila se ani jedna přepálená pojistka.

Gucky a Shukento opustili šachtu v osmitisícové hloubce.

Perry Rhodan seděl v hlavní centrále velitelství, obrovském kruhovém amfiteátru 25.století. Místnost byla plná ovládacích pultů, pozitronik a obrazovek. Nad vyvýšenou kruhovitou plochou podlahy poblikávala trojrozměrná zobrazení Galaxie a obou Magellanových mračen.

Velký administrátor se právě rozloučil s několika admirály. Jeho vlasy byly slepené potem, hlas měl od neustálé řeči ochraptělý.

„Ach, tak už jste zpátky!" konstatoval, jakmile spatřil majora a Guckyho. „Chtěl bych s vámi mluvit, majore Shukento."

Oba navrátilce odvedl do vedlejší místnosti, objednal kávu a obložené chlebíčky a těžce padl do jednoho z křesel. Zavřel oči a minutu v této uvolněné pozici setrval. To mu zřejmě stačilo,aby nastřádal síly, protože když se znovu napřímil, byl jeho pohled jasný a plný elánu.

„My, to znamená generální štáb a já, jsme se rozhodli zůstat vojensky pasivní. Začali jsme však soustřeďovat celé loďstvo, zejména jeden tisíc lodí s protipólovými děly, které nám ještě zbyly."

Na chvilku se odmlčel v době, kdy dorazil pobočník se servírovacím vozíkem, který jim nalil kávu. Rhodan svým hostům nabídl občerstvení.

„Není slušné mluvit s plnými ústy," řekl s úsměvem, „ale někdy není žádná jiná možnost."

„V době vaší nepřítomnosti přišla velmi důležitá zpráva od profesora Boldera z Nathana. Na popud profesora Waringera vznesli on a Tolot dotaz, jestli je Okefenokům známo, že disponujeme protipólovými děly. Po provedení propočtů to Nathan zamítl. To může být v případném boji s nimi rozhodující faktor."

Gucky pronikavě zapískal.

„Šéfe, jestliže ti zatracení Okefenokové, nemají žádné tušení o protipólovém dělu, nebudou mít ani žádný ochranný prostředek. Ha! Budou koukat, až se jejich paratronové štíty... prostě vypaří."

Velký administrátor si odkašlal.

„Guckyho styl vyjadřování je poněkud neobvyklý, majore," řekl omluvně.

Opět se věnoval myšobovi.

„Doufám, že máš pravdu, Gucky. Ovšem nehodlám proti Okefenokům útočit, jen v sebeobraně. Chci se ale chopit politické iniciativy. Majore Shukento, patrně si říkáte, proč přikládám vážnost spolupráci s vámi..."

Shukento jen němě přikývl.

„Pochopitelně. Ale první jste navázal kontakt s Eynchem Zigulorem. Proto musíte být i při dalším jednáním s tímto vědcem. Krom toho jste v galaktickém centru udělal pozoruhodný objev, důležitý hlavně kvůli fiktivnímu transmiteru kolektivní inteligence z planety Poutník. Každou chvíli očekávám..."

Přerušila ho aktivace hyperkomu.

„Povolit spojení!" zavelel a otočil se k monitoru.

Objevil se obraz. Z displeje shlížela tvář profesora Lagnesse Boldera. Za ním stál Icho Tolot.

„Prosím, mluvte," řekl Velký administrátor, když viděl Bolderovo zaváhání nad Shukentovou přítomností.

Lagness Bolder pokrčil rameny.

„Máme vyhodnocení informací o malé planetce Oglu, pane. Zařízení bylo s osmdesáti šesti procentní pravděpodobností postaveno zduševněnou bytostí z Poutníku nebo její předchozí fyzickou podstatou. Nathan s devadesáti procentní pravděpodobností vypočítal, že se hlavní pozitronika měla aktivovat v případě vynoření plavidla s dimenzotranzičním pohonem.

Agregáty na Oglu nemohly být identifikovány. Snad pomohou další podrobnější průzkumy. Nathan se však domnívá, že vyrábí záření či pulsy, které zničí každou dimenzotranziční loď, vynořivší se v centru Mléčné dráhy. Nalezené ostatky patří s osmdesáti procentní pravděpodobností Ulebovi, zodpovědnému za demolici řídících prvků."

Perry Rhodan se zamračil.

„Z toho ovšem vyplývají velice zajímavé skutečnosti, že?"

„Ano," ozval se Icho Tolot. „Tajemná bytost z Poutníku zpozorovala příchod Bestií a i ona si uvědomila, jaké nebezpečí do Mléčné dráhy proniklo. Nainstalovaný systém měl zabránit příletu dalších Bestií. Jak ale dokázal jediný Uleb zařízení najít a zlikvidovat, je mi záhadou."

Jeho čtyři oči zaplály pronikavou červení.

„Na druhé straně, Rhodanosi, tato Bestie nám zachránila život. Kdyby zařízení pracovalo během našeho návratu z M-87..."

Velký administrátor zbledl.

„Skutečně! A začal litovat, že sem Okefenokové vnikli bez problémů. Jak se zdá, osud si s námi někdy tak trochu pohrává."

„Možná," prohodil profesor Bolder, „má ta hra jen jednoho režiséra: ID. Podle mě je možné, že ID naplánoval nejen stavbu, ale i zničení svého výtvoru."

Perry Rhodan se zhluboka nadechl.

„Tím se budeme zabývat později. Velice vám děkuji za pomoc."

Deaktivoval hypervysílač.

Než mohl Rhodan pokračovat v rozhovoru s majorem a myšobem, ozval se interkom. Pobočník se otázal, zda může vejít Solární maršál Allan D. Mercant.

„Pošlete ho ke mně!" nařídil Rhodan.

Mercant vstoupil o několik minut později. Působil stejně vesele, jako vždy, podobal se americkému maloměšťákovi z 20.století. Nezasvěcený by v něm nikdy nepoznal šéfa Solární rozvědky.

Beze slova se usadil v křesle. Na rtech mu pohrával slabý úsměv.

„Vidím ve vašich očích hněv, maršále," řekl Rhodan.

Mercant si odkašlal a s klidem pronesl:

„Nikoli bezdůvodně. Smíte třikrát hádat, kdo na Terru vyslal neočekávané poselstvo a předložil nám rozsáhlou nabídku pomoci...!"

Perry Rhodan naklonit se před. Jeho oči zajiskří. Potom smál se on a založené ruce na prsa.

„Je mi to jasné. Určitě jde o Akonany. Dozvěděli se o příletu loďstva z M-87. Ti lidé nejsou hloupí, Mercante. Velmi rychle si domysleli, jaké nebezpečí taková flotila znamená."

„Škoda," usoudil Mercant. „Připravili se o překvapení."

Opět se usmál.

„Nicméně nejsou jediní, pane. Kromě Akonanů přispěchaly i delegace Skokanů, Arkonidanů a jejich kolonistů, Arasů a dokonce i našich úhlavních nepřátel, Antiů z kultu Baalol."

Velký administrátor tázavě zvedl obočí. Pohledem zkoumal Mercantovu tvář.

„Zpráva o Okefenocích se rozšiřuje dost rychle, nezdá se vám, Mercante? Nemáte na tom náhodou podíl?"

Mercant pokrčil rameny a otevřeně se zasmál.

„Člověk dělá, co umí."

Perry Rhodan kývnul.

„Děkuji, Allane. Postarejte se o patřičné přivítání delegací. Veďte jednání tak, aby všechny národy vyslaly své loďstva do Sluneční soustavy."

„Myslel jsem si to. Vyjednávání jsou připravena. Budou to krátká individuální setkání - velmi krátká."

Eril Shukento Mercantovi naslouchal s podivem. Věděl sice, že Solární maršál je velice schopný muž, ale ten nenápadný člověk byl něco víc. Byl to génius.

Když maršál odešel, Velký administrátor se zvedl.

„Zahájíme jednání." Podíval se na své hodiny. „Už bude vše připraveno. Prosím, pojďte se mnou."

3.

Lehký křižník městské třídy YERKOLA byl jednou z padesáti kosmických lodí, které během kvapného odletu do Solárního systému zanechal v soustavě Enemy Perry Rhodan. Přes most křižníků a korvet byl velitel svazu v neustálém kontaktu s centrálou Solárního loďstva na Zemi.

Velitelem YERKOLY byl major Penta Schiroff. Major právě seděl ve své kajutě, naproti němu trůnil jeho první důstojník, Ramdor Ochra. Oba muži hráli 3D šachy.

Táhnul Penta Schiroff. Pohodlně se uvelebil v křesla, zazíval a řekl:

„Jsi na řadě, Ramdore."

Nadporučík Ochra se sklonil k šachovnici a hloubavě zkoumal rozestavení figurek. Zavrtěl hlavou a pronesl:

„Nebylo toho už pro dnešek dost, Pento? Neustálé hraní šachů mně už leze na nervy. Před tím zpropadeným paratronem sedíme celé týdny a nic se neděje. Tedy kromě toho, že jsem s tebou prohrál devět partií."

Major Schiroff si zapálil cigaretu.

„Ale také jsi jich šest vyhrál. No dobrá, pro dnešek končíme. Stejně to vypadá, že mě porazíš."

Ramdor Ochra ulehčeně vydechl a vstal. Ztuhl, když zablikalo výstražné červené světlo interkomu.

„Něco se muselo stát!" vyhrkl .

Penta Schiroff již stál před obrazovkou. Červený signál znamenal mimořádně důležitou zprávu.

„Zde velitel Schiroff!“

Na displeji se vynořila tvář šéfa spojařů.

„Zpráva kódu rudá z Terranie, pane.“

„Předejte ji do mé kajuty!“ rozkázal major.

Krátce na to držel kopii depeše v ruce. Bleskově ji přečetl a vrtěl hlavou.

„Brzy tady bude veselo, Ramdore,“ řekl. „Velitelství hlásí, že na cestě do materiálového mostu mezi Magellanovými mračny je šedesát tisíc plavidel Okefenoků z M-87, obsazených posádkami Dumfriů. Cílem lodí je soustava Enemy. Máme ustoupit na vzdálenost padesáti milionů kilometrů a vyvarovat se jakékoli činnosti, která by byla namířena proti Okefenokům.“

„Co...?“ První důstojník byl na rozpacích. „Okefenokové? To jsou přece úhlavní nepřátelé Bestií, ne?“

„Hm!“ Schiroff se poškrábal za uchem. „Asi slyšely ‚ránu‘ provázející kolaps časového pole. To jsem zvědav, jestli si poradí s paratronovým polem.“

Během řeči si připnul opasek s impulsním zářičem a uzavřel přilbu skafandru. Ramdor Ochra následoval jeho příklad. Oba muži opustili kabina, vkročili na běžící pás a sestoupili z něho až před hlavním vchodem do velitelské centrály.

Tam už důstojníci prodiskutovávali novou situaci.

Penta Schiroff se usmál, potom hlasitě řekl:

„Prosím o klid, pánové! Zeptám se velitele, zda obdržel další, šifrované instrukce.“

Na spojení musel čekat téměř deset minut. Během té doby pozoroval neskutečné, matně se třpytící pole, zabírající většinu panoramatické galerie. Jednalo se jen o malý výřez paratronového štítu, který chránil soustavu Enemy, ale plně stačil k tomu, aby si člověk udělal představu o gigantických energiích, potřebných k jeho vybudování a udržení.

„Třeba budeme muset čekat několik století,“ zamumlal si pro sebe Schiroff, „než tahle věc zmizí kvůli nedostatku energie.“

Konečně se ozval velitel svazu.

Hranatá tvář podplukovník Malokowa působila díky mohutnému kníru jako obličej římského gladiátora. Ten dojem naopak zmírňovala pleš.

„Samozřejmě, že jsem obdržel speciální rozkazy, majore Schiroffe!“ Malokow funěl; nejspíš předešlý večer příliš pil a kouřil. „Velký administrátor mě ujistil, že Okefenokové a vojsko Dumfriů nehodlá Impérium napadnout.“

Penta Schiroff udiveně kroutil hlavou.

„To zní dobře, až moc dobře, pane. Tak mluví někdo, kdo se cítí v převaze. Jak ukazuj dějiny, taková nafoukanost často vede k vydírání.“

„Ach, ano! Dějiny!“ vrčel Malokow s opovržením. „Když Velký administrátor říká, že Okefenokové nezaútočí, potom rozhodně nezaútočí, je vám to jasné, majore?“

Major Penta Schiroff uvnitř vřel; navenek však zůstal dokonale klidný.

„Ano, pane.“

Přerušil spojení a obrátil se k prvnímu důstojníkovi.

„Slyšel jste toho starého kozla, Ramdore?“ Napodobil Malakowovo sípání. „Když Velký administrátor říká, že Okefenokové nezaútočí, nic nám nehrozí.“

Zhluboka se nadechl. „V jejich mírumilovnost nemám ani špetku důvěry. A ani Rhodan nemůže být tak naivní, aby jim slepě věřil.“

Zavolal do komunikační centrály.

„Poslouchejte!“ řekl spojaři. „Zajímají mě veškeré zprávy, které přešli přes naši loď. Nejen ty pro nás, i ty, pro které jsme byli jen mezistanice. Je mezi nimi něco zvláštního?“

Šéfspojař se zašklebil. Dobře znal zvědavost svého nadřízeného.

„No, pane, byl by tu například tajný dotaz z lunární hyperinpotroniky Nathan pro všechny velitele a důstojníky, přítomné nasazení v M-87. Někdo by rád věděl, jestli je Okefenokům známa existence našich protipólových děl. Další zpráva se týká možných zbraní Dumfriů. Speciální zájem je věnován tomu, zda na lodích mají metabolické rozbíječe.“

„Děkuji mnohokrát,“ řekl Schiroff, „Velice jste mi pomohl.“

Významně pohlédl na nadporučíka Ochra.

„To je jiná hudba, než ta Malakowova historka, co?“

Ramdor Ochra pokrčil rameny.

„Zdá se, že se chce Velký administrátor pojistit.“

„Nezdá se to, je to tak, příteli. Ovšem Perry Rhodan je v nezáviděníhodné situaci. Není dobré, když nemá potuchy o nepřátelských zbraních. V takovém případě není možné žádné taktické plánování.“

„Jak vlastně pracuje ten metabolický rozbíječ, pane?“ zeptal se jeden mladý navigátor.

Penta Schiroff mu to vysvětlil.

Navigátor se vyděsil.

„Strašné! Během několika málo sekund se živý tvor rozpadne v prach?!“

Major Schiroff těžce kývl.

„Ovšem necítí žádnou bolest. Ta pravděpodobně zmizí hned na počátku, pak přijdou mrákoty, bezvědomí a za chvilku je po všem...“

Jeho tvář nabrala hloubavý výraz .

„Rád bych věděl, jestli metabolický rozbíječ pronikne naším vysokoenergetickým štítem. Jak bych to mohl...“

Ramdor Ochra chtěl něco odpovědět, vyrušilo ho však vytí poplachové sirény ze zaměřovací centrály.

Major Schiroff viděl na přehledové obrazovce, jak se v prostoru vynořila řada stovky válcových vesmírných plavidel. Nálevkovitá záď potvrzovala, že jde o lodě Dumfriů.

‚Dumfriové to sem nemohli v tak krátkém čase stihnout,‘ pomyslel si. ‚Pouze v případě, že by disponovali neuvěřitelně výkonnými lineárními motory.‘

Nejbližší kosmická loď flotily Okefenoků nebyla dál, než deset milionů kilometrů. Ani jeden pozemský městský křižník nezůstal na určené pozici, vynoření válcovitých lodí bylo příliš překvapivé.

Podplukovník Štefan Malokow se ohlásil hyperprostorovým vysílačem.

„Pro všechny křižníky! Stáhněte se na určená místa. Nejsme ve válečném stavu. Okefenokové na nás nezaútočí. Konec!“

„Chtěl bych mít váš optimismus, podplukovníku!“ vrčel Schiroff. Spojení však už bylo ukončeno.

Major Penta Schiroff pozoroval vesmírná monstra z M-87.

„Co je s tebou, Pento?“ ptal se ho první důstojník.

Major dál zíral na dumfrijskou flotilu.

„Rhodan by se měl nějakým způsobem dozvědět, jaké zbraně Okefenokové vlastní..., zašeptal polohlasně. „A také to, do jaké míry budou Budovatelé centra plnit své mírové sliby.“

Ramdor Ochra se křečovitě zasmál.

„Nedělej si zbytečné problémy, Pento. Jestli chceš letět blíž, požádej Malokowa.“

„Jistě, Malokow.“ Schiroff pohrdavě mávl rukou. “Ten žádné riziko nepodstoupí.“

Obrátil se k mužům na můstku.

„Pánové, mám v úmyslu přiblížit k flotile z M-87, samozřejmě s maximální opatrností. Považuji za mimořádně důležité otestovat mírumilovnost Okefenoků. Můj plán se ovšem protiví rozkazům podplukovníka Malokowa. Nikoho do té akce nebudu nutit. Kdo je proti?“

Důstojníci se na sebe němě podívali, přesto se nikdo nepřihlásil. Nakonec se ozval hlavní zbraňový důstojník:

„Jestli chceme útočit s rukama nad hlavou, tak do toho, pane! Neptejte se,kdo je proti, nýbrž kdo je pro.“

Někteří lidé se stísněně zasmáli.

„Dobře! Kdo je pro?“ ptal se Schiroff.

Všichni ruce vyletěly nahoru. Obličeje mužů byly zamračené. Znali riziko. Ale bylo jim jasné, že je nutné ho podstoupit.

Penta Schiroff přikývl.

„Děkuji mnohokrát. S aktivovaným HD-štítem pomalu poletíme k loďstvu. Tangenciální kurz, abychom se mohli v nejkratší době vzdálit. Žádná obrana, prosím. Okefenokové nesmí zjistit, jaké zbraně máme. Mimo to stejně neprorazíme jejich paratrony.“

Zapojil interkom a o nastávající akci informoval zbytek posádky. Pak s minimálním zrychlením zamířil k bližší části dumfrijské flotily.

Válcovité loď terranský lehký křižník ignorovala. Flotila se přeskupovala, zřejmě kvůli útoku na systém Enemy.

„Pět miliónů kilometrů,“ hlásil interkomem šéfnavigátor. „Jsme prohlíženi zaměřovači. Jinak je klid.“

Schiroffovy ruce ležely na hlavním řídicím pultu. Pomalu posunoval páku ovládající zrychlení impulsního pohonu. Rychlost YERKOLY byla na 0,15 LG, potom na 0,20 LG. Optikou zvětšovaná válcová loď přerostla mimo obrazovku.

„Ještě půl druhého milionu kilometrů,“ hlásila zaměřovací centrála. „Zkoumá nás už jen jedno plavidlo.“

Major Schiroff posunul v náhlém popudu páku až nadoraz a YERKOLA se s řvoucím pohonným ústrojím vzdalovala od cizí flotily. O pár sekund později se major divil, že stále nepřichází žádná palba. Ta loď je přece musela zaměřovat kvůli chystanému útoku.

„Velitel pro zaměřovače,“ volal. „Ještě nás sledují?“

„Energetická aktivita uvnitř jednotlivých lodí, pane,“ hlásil šéfnavigátor. Jeho tvář klidně hleděla z monitoru. Potom se jeho ústa zformovala do vyděšeného výkřiku. „HD-štít je přetěžován! Něco ho zasáhlo!“

Jeho hlas přešel do šepotu a pak docela utichl.

Penta Schiroff pln zděšení zíral, jak tvář na obrazovce šílenou rychlostí stárne, mění se v bezmasou lebku a pak se rozpadne v oblak šedého prachu.

Pěstí udeřil do aktivačního tlačítka lineárního pohonu. V lodi zaječel Kalupův konvertor, okolní vesmír zmizel. Venku byly jen bizarní světelné vzory poloprostoru.

Major ulehčeně vydechl, otočil se - a strnul.

Jeho první důstojník, navigátor, velitel zbraní: ti všichni zmizeli. Zbyl z nich jen prach na křeslech.

Schiroff hleděl do druhé poloviny centrály. Zde důstojníci žili. Ale v jejich očích se zrcadlila hrůza...

* * *

Major Eril Shukento hlasitě oddechoval, když se CREST V vynořil z lineárního prostoru a ve vzdálenosti několika milionů kilometrů zaměřil obrovské loďstvo z M-87.

Otočil hlavu a pohlédl ke stolku, kde seděl Velký administrátoru spolu s Atlanem, Roi Dantonem a mutanty a rovněž pozoroval obrazovky.

Shukento bezděčně zakroutil hlavou. Jeho úžas platil Svobodnému obchodníku, který během mnoha let ošálil svou falešnou imunitou miliardy lidí. Rhodanův syn Mike provozoval vesmírnou frašku, ovšem s vážným pozadím. Od doby, co jeho tajemství odhalilo celé lidstvo, odložil Michael Reginald Rhodan své výstřední chovaní jako obnošený plášť. Nyní působil přirozeně, čerstvě a také vážně.

Na panoramatickém panelu centrály svítil obraz majora Solární flotily. Majorův obličej byl unavený a šedivý. Mluvil tiše, váhavě.

„Tady major Penta Schiroff z lehkého křižníku YERKOLA. Mám pro vás důležitou zprávu, Velký administrátore."

Z amplionů zazněla Rhodanova odpověď.

„Váš velitel mě informoval, že jste jednal proti přímému rozkazu a letěl vstříc lodím Dumfriů. Zajímá mě, jaký jste měl pro toto hrubé porušení předpisů důvod!"

Penta Schiroff kývnul.

„Před mojí svévolnou akcí jsme nevěděli, jaké zbraně proti nám mohou dumfrijské lodi nasadit. Především bylo nejasné, zda Okefenokové přivezli svou tajnou zbraň."

Rhodanův hlas se lehce chvěl, když se otázal:

„A teď už to víme, majore?"

Rysy v majorově obličeji ztvrdly. Jeho oči zazářily.

„Ano, pane. Loďstvo Dumfriů je vybaveno metabolickými rozbíječi, které bez problémů projdou naším HD-štítem." Ztišil hlas. „Více než polovina mé posádka padla útoku té zbraně za oběť."

V centrále se ozvalo překvapené mumlání, dokud ho Rhodan nepřerušil pokynem ruky.

„Podplukovník Malokow navrhovalo, abych vás postavil před válečný soud, majore Schiroffe. Co mi k tomu řeknete?"

„Jsem připraven převzít plnou zodpovědnost za své jednání, pane. Bylo mi jasné, jakému riziku YERKOLU vystavuji. Ale získané poznatky mohou zachránit miliony životů."

„To je docela možné," odpověděl Velký administrátor. „Dalo by se říct, že ve výjimečných situacích lze obejít i rozkazy nadřízených, zejména jednáte-li v zájmu celého lidstva. Nedělejte si žádné starosti. Nadále velíte YERKOLE. Děkuji vám za pomoc."

Když byl rozhovor u konce vrátil, sedl si major Shukento ke stolu. Gucky se zašklebil a mrkl na něj. Ostatní se tvářili vážně.

„Považuji jednání Okefenoků za porušení jejich slibu o neútočení proti Solární říši," vysvětloval právě Lord admirál Atlan. Arkonidan vypadal mnohem starší než dřív; v jeho hlasu byly slyšet starosti, jež ho trýznily.

„To není zcela pravda," namítl Mike Rhodan.

„Ale ano!" opáčil vztekle Atlan. „YERKOLA je součástí Impéria, stejně jako ostatní lodě naší flotily."

„Stejně nejsme schopni," řekl pomalu Perry Rhodan, „vyvodit z této přehnané reakce nějaké důsledky. Rozhodně budeme opatrnější. Okefenokové zřejmě nestrpí žádný zásah do svých záležitostí. To, jestli to odpovídá našim představám nebo nikoli, je bezpředmětné, protože nemáme prostředky k tomu, abychom donutili Okefenoky přijmout naše názory."

Aktivoval interkomovou linku do komunikační centrály.

„Odešlete připravený text na okefenockou vlajkovou loď!" nařídil šéfspojaři.

Erila Shukenta zamrazilo. Teprve teď si uvědomil, na jak tenkém ledě Perry Rhodan se díky své politice ocitl.

Major naslouchal neustálému toku hyperkomových zpráv, které přicházely od svazů Solárního loďstva a z nejrůznějších planet Impéria. Státní maršál Reginald Bull ohlásil, že silné bojové svazky Akonanů, Arkonidanů a Galaktických obchodníků stojí před Sluneční soustavou a jsou plně podřízeny jeho vedení.

„Pozemšťané jsou najednou populární," komentoval tuto zprávu dvouhlavý mutant Ivan Ivanovič Gorašin. „Zřejmě několik lidí pochopilo, že zachování Solárního impéria a jeho vojenské síly je v zájmu celé Galaxie."

Atlan se suše zasmál.

„Něco podobného se před několika sty klety odehrálo i na Zemi, při vzniku Třetí moci. Perry Rhodan disponoval arkonidskou technikou a postavil se proti všem mocnostem. Ty se pak spojily proti němu. Není to tak, příteli?"

Pohlédl na Velkého administrátora. Perry Rhodan přikývl.

„To je přírodní zákon, Atlane. Dá se pozorovat u mravenců a dalších společenstvích živých tvorů. Ve vlčí smečce se také bojuje o moc. Avšak při vnějším ohrožení se všichni soupeřící samci rychle spojí, třebaže spolu ještě před chvílí bojovali."

„Ale běda, je-li nebezpečí pryč," dodal Mike Rhodan pochmurně.

Znovu se ozval hyperkom. Ohlásil se Okefenok Eynch Zigulor.

„Jsem rád, že vás znovu vidím," začal Perry Rhodan. „Bohužel, okolnosti nejsou zrovna veselé, Eynchu Zigulore."

Okefenokův snědý obličej působil chladně a odmítavě.

„Nejste tu vítán, Perry Rhodane. Snažíme se odstranit nebezpečí, které ohrožuje i vás."

„Mohli bychom naši činnost zkoordinovat," navrhl Velký administrátor.

„Znám názor, který na to má druisant Kibosh Baiwoff, Rhodane," vysvětlil Zigulor. „On žádnou pomoc nestojí. Dám vám jednu dobrou radu: Stáhněte se a nezasahujte. Víte velice dobře, co před sedmdesáti tisíci lety vytrpěly národy M-87 během války s Bestiemi. A to se už nikdy nesmí opakovat."

„Co zamýšlíte?" zeptal se Velký administrátor tvrdohlavě. „Nemůžete přece zničit miliony inteligentních tvorů, ať jsou jakkoliv nebezpeční; kromě toho žijí v soustavě Enemy miliony dalších bytostí, které na zločinech Bestií nenesou žádný podíl. Snad by mohl..."

Eynch Zigulor ho prudce přerušil.

„Raději chraňte vlastní kůži, Perry Rhodane. Něco vám dlužím, proto vás chci naposledy varovat: Leťte pryč!"

Roztrpčený Velký administrátor upřeně hleděl na prázdnou obrazovku. Potom nařídil lodím strážní flotily, stáhnout se o pět set milionů kilometrů. Na místě zůstal jen CREST V. O minutu později se vynořily tři EXPLORERY a na Rhodanův pokyn se rozdělily v bezpečné vzdálenosti okolo paratronového štítu a dumfrijského loďstva.

Soustava Enemy byla mezitím zcela obklíčena. Mimo obklíčení stály jen čtyři lodní svazy, vždy po tisíci plavidlech. Náhle se daly do pohybu - potom nahlásily zaměřovače hyperšokovou vlnu. Ve stejném okamžiku čtyři tisíce bojových lodí Dumfriů zmizely.

„Ty lodě jsme nezaměřili," hlásila zmatená obsluha lokalizátorů. „Ale pravděpodobně přešly na dimenzotranziční let."

Atlan a Rhodan se na sebe podívali.

„Kam chtějí letět?" podivil se Arkonidan. „Zpět do M-87? Tomu nemohu uvěřit. Ale s dimenzotranzičními pohony lze doletět jen do center galaxií - ledaže by Okefenokové nalezli jinou možnost."

Od lokalizátorů přišlo další hlášení.

„Energetické poruchy v oblasti hyperfrekvencí."

Ještě dříve, než se touto zprávou mohl někdo zabývat, zavolaly tři EXPLORERY, hlídkující na odvrácené straně paratronu ve směru k Malému Magellanovu mračnu. Oznámily zmizení celého slunečního systému a podivné jevy, které se projevily v poloprostoru.

„Vypadá to, jako by bylo naše kontinuum nějakým způsobem nasáto do hyperprostoru," vyjádřil se jeden z velitelů.

Perry Rhodan vydal rozkaz, aby se CREST V přesunul na výhodnější pozorovací pozici. Muži v zaměřovací centrále dali tajemnému jevu jméno: hyperimploze. Velká pozitronika už začala s vyhodnocováním.

Potom přišlo hlášení o druhé hyperimplozi. Tentokrát byl proces vidět dokonce i na normální panoramatické galerii CRESTU V.

Nejprve spatřil major Eril Shukento bledý, modrobíle se třpytící závoj před černým pozadím prázdného prostoru. Závoj zářil stále jasněji, pak se v jeho středu objevil tmavý bod, bleskově narostl, přičemž se rychleji a rychleji otáčel, až se změnil v trychtýř vedoucí kamsi do nadřazeného vesmíru.

Lokalizační centrála určila, že k zvláštním úkazům došlo ve vzdálenosti dva tisíce devět set světelných let, spirála měřila půl druhého světelného roku a její střed zářil silněji, než slunce.

Po půl minutě bylo po všem. Observatoř CRESTU napočítala tři novy ve Velkém Magellanově mračnu a dvě v Malém. S nejvyšší pravděpodobností vznikly jako důsledek poruch v hyperprostoru. Kromě toho přišla zpráva o zmizení jednoho EXPLORERU, který se ztratil někde ve Velkém mraku.

Konečně se ohlásila velká palubní pozitronika. Propočty byly u konce, počítač mohl vydat závěrečné výsledky.

Podle všeho použily Dumfriové své dimenzotranziční pohony, pronikli do hyperprostoru, kde nalezli paraarzenály Dvojkondičních a zničili je. V hyperprostoru vznikly prázdné oblasti, které se plnily energií z normálního kontinua.

Krátce nato došlo k dalším dvěma hyperimplozím. Potom byl klid. Čtyři tisíce lodí Dumfriů se opět materializovaly a přidaly se ke zbytku čekající flotily.

„Zřejmě existovaly pouze čtyři paraarzenály," zamyšleně prohlásil Geoffry Abel Waringer. „Dva jsme už znali. Musím přiznat, že na mě cílevědomý a nekompromisní postup Okefenoků udělal dojem."

Velký administrátor se na svého zetě zkoumavě podíval. Když pochopil, že Waringer myslel své slova vážně, přikývl.

„ Určitě. Nesmíš však zapomínat, že se na tento úder připravovali sedmdesát tisíc let." Ironicky se usmál. „Nám by stačila desetina té doby."

Několik mužů se zasmálo. Geoffry Abel Waringer zrudl, potom zasténal.

„Pod tvým vedením by to Okefenokové připravili za sedm staletí."

Perry Rhodan kývl a vysvětloval:

„Jednoho dne budeme muset M-87 navštívit. Není možné, aby tam vládli tak bezcitní lidé, jako je druisant Kibosh Baiwoff. V tuto chvíli bych si s tím mužem rád pohovořil. Veliteli, letíme k flotile Dumfriů!“

* * *

Zatímco CREST V letěl k šedesáti tisícům bojových lodí z M-87, EXPLORERY lokalizovaly nové energetické výboje.

Analýza údajů ukázala, že se Bestie pokusily opustit soustavu Enemy pomocí velkého transmiteru. Někde v Magellanových mračnech musely mít další tajnou základnu, jinak by útěk neměl smysl.

Dumfriové však měli zařízení, s nímž mohli každý transmiterový přenos zastavit. Okolo celého paratronu vzplála energetická slunce, jak byly ničeny jednotlivé transporty.

„Rychlé a spolehlivé,“ zabručel Atlan, který nehybně sledoval pozitroniku a lokalizační přístroje. „V některých oblastech jsou Okefenokové daleko před námi. Ale nezdá se, že by dokázali prolomit ten paratron.“

„Dosud nevyčerpali všechny možnosti. Třeba jen čekají, až Ulebové poznají marnost svého počínání.“

Lord admirál potřásl hlavou. Náhle ho upoutal displej zaměřovače. Hodnoty v oblasti dimetranzenergie vylétly k vrcholu stupnice a po chvilce klesly zpátky na nulu.

Rychle se spojil s lokalizační centrálou a dotázal se, zda zmizely nějaké lodi Dumfriů. Dostal zápornou odpověď. Všech šedesát tisíc plavidel beze změny stálo před paratronovým štítem.

Přesto se jev opakoval ještě třiadvacetkrát.

„Ať se stalo cokoli, nemáme o tom ani tušení,“ řekl tiše Atlan. „Třeba jsme pozorovali palbu neznámých zbraní, jejichž účinek se dostaví pod paratronovým polem.“

„Spojení s Eynchem Zigulorem!“ zavřeštěl někdo ze lokalizační centrály.

Ihned se rozzářila obrazovka u Rhodanova místa. Na monitoru se znovu vynořila okefenokova tvář. Tentokrát byla ještě zamračenější.

Velký administrátor zdvihl ruku, aby přerušil Zigulora, chytající se k řeči.

“Ušetřete mě svých výzev k ústupu!“ zavrčel na Budovatele centra. „Ještě jednou apeluji na vaše svědomí, Eynchu Zigulore. Nesmíte dovolit, aby byly zničeny miliony životů. Zjistili jsme, že disponujete vynikajícími mocenskými prostředky. Proč Bestie nevyzvete ke kapitulaci? Mohli byste je vypovědět na osamělou planetu, kde nenatropí žádné další škody.“

„Dost řečí!“ odpověděl zlostně Zigulor. „Od nynějška už s vámi nechci mluvit!“

Prudkým pohybem přerušil spojení.

Ozval se plukovník Merlin Akran a zeptal se, zda má pokračovat v letu, nebo CREST V zastavit.

„Držte kurz k bojové formaci Dumfriů, plukovníku!“ nařídil Rhodan rozhodně.

„Co tím chceš dosáhnout?“ ptal se Atlan.

Rhodan hleděl na panoramatická štít, na němž lodi Dumfriů kroužily kolem paratronu systému Enemy jako supové.

„Ještě stále jsme si s někým nepromluvili, nemyslíš?“

Arkonidanova tvář se zachmuřila.

„Neměli bychom zbytečně provokovat osud.“

Jako na zavolanou požádal o kontakt druisant Kibosh Baiwoff. Jeho oči plály zlobou, z jeho hlasu zazníval chlad.

„Asi jste to stále nepochopil, Perry Rhodane,“ zaburácel z obrazovky. „Tak tedy dobře! Od teď budete poslouchat mé rozkazy!“

„Nemůžete mi poroučet druisante!“ odsekl Rhodan.

„Nebudu se s vámi dohadovat o drobnostech!“ vyštěkl Baiwoff. „Pro mne za mne tomu říkejte ultimátum! Jako velitele vojenské moci Solárního impéria vám nařizuji, abyste nám pomohl zničit všechny bytosti pocházející z Bestií. Včetně Haluťanů!“

„Vy jste se zbláznil!“ vyjel na něj Perry Rhodan . „Co si to dovolujete?! Bez naší pomoci by Bestie v M-87 zničily vaši planetu Monol a to by byl konec Budovatelů centra. Přitom nám pomohli i Haluťané. To neznáte žádnou vděčnost?“

„Mám své příkazy. Je nezbytně nutné, aby všichni potomci Okefenoky vytvořených tvorů zanikli. Chcete nám upírat naše právo zlikvidovat naše vlastní výtvory?!“

Velký administrátor pln hořkosti zasmál. Právě teď plně pochopil slova Strážce světla, který mu vysvětlil, že by člověk nikdy neměl bojovat proti něčemu, nýbrž pro něco.

„Druisante,“ řekl pomalu a důrazně. „Mluvíte tu o právu, ale hluboce se mýlíte. Máme i své povinnosti, které se zakládají na zákonech vesmíru. Vy ani my nesmíme zneužívat svou moc, druisante! Jistě, bojujete kvůli zabezpečení míru v M-87. Ale to, co tu chcete udělat, se protiví zákonům vesmíru!“

Zvýšil hlas.

„Zničení Haluťanů není nutné. Jsou přece mírumilovní. Do Galaxie přišli jako Bestie, to nepopírám. Stojí za zničením Prvního lidstva. Jenže díky Lemurům ztratili svou agresivitu a duševně jsou to nyní naši bratři. Proč na ně útočit? Kromě toho, jedině Haluťanům vděčíme za to, že naše soustava přežila válku s Dolany!“

„Toho nepřesvědčíš, Perry,“ usoudil Atlan.

Kibosh Baiwoff to záhy potvrdil.

„Mluvil jsem o ultimátu, Velký administrátore. Přesto jsem vás chtěl ušetřit nejhoršího. Nyní vám ale řeknu jedno: Pokud se nerozhodnete upřímně splnit moje rozkazy, moje flotila na vás zaútočí a vaši říši beze zbytku eliminuje. A to je mé poslední slovo. Rozmyslete si dobře, co uděláte, Perry Rhodane. Buď se rozloučíme v míru - nebo vaše rasa zanikne!“

Velký administrátor zíral nepřítomně zíral na monitor, přestože obraz už dávno pohasl.

„Já tě varoval, Perry,“ řekl Arkonidan.

Rhodan si něco zamumlal. Kroutil hlavou.

„Je děsivé, stát před touto děsivou volbou,“ pronesl polohlasně. „Ale podobnou věc jsem podvědomě očekával. Mé provokace pouze způsobila, že druisant dříve vyložil karty na stůl.“

Ledově se zasmál.

„Pravděpodobně chtěl čekat, až se vypořádá s Bestiemi v soustavě Enemy. Potom by okamžitě mohl podpořit svá slova silou celé flotily. Nám to dá příležitost se důkladně připravit. Tak snadno nás neporazí, Atlane!“

Lord admirál se ušklíbl.

„Ne, ty malý, velkolepý barbare, už tě jednou porazili v M-87.“ Jeho tvář potemněla. „Bohužel, je tu rozhodující rozdíl. Teď nebojujeme v M-87, kde naši nepřátelé nemohli ohrozit naši domovskou planetu. Baiwoff položil na misku vah celé lidstvo.“

„Museli bychom položit na druhou misku flotilu Dumfriů...,“ mumlal Perry Rhodan zamyšleně.

Atlan se dal do trpkého smíchu. Náhle se zarazil a jeho oči se rozšířily.

„Zatraceně!“ Z Arkonidanových úst zněla kletba dost nezvykle. „Jaké štěstí, že už nejsem tvůj protivník. Ano, použijeme ty lodě jako závaží na vahách! A já už vím, jak na to!“

Velký administrátor se poprvé po dlouhé době usmál svým typicky ironickým způsobem.

„Poslouchám, Atlane.“

„Nejsme schopni porazit šedesát tisíc obřích lodí porazit v otevřeném boji, musíme tedy blufovat, vzbudit zdání, že to udělat můžeme. A třeba to opravdu půjde. Navrhuji takový test, Perry. Vyzkoušíme, jestli paratrony lodí Dumfriů odolají palbě protipólových děl. Výsledek rozhodne, zda Okefenoky obelstíme nebo ne.“

Rhodan kývl.

„Dobrá! To by šlo. Pokusíme se o to!“

* * *

Major Eril Shukento si utřel pot z čela, potom zaklapl přilbu svého obleku. Zaklaply magnetické uzávěry.

Když dozněl signál ‚bojové pohotovost‘, CREST V aktivoval impulsní pohon a vydal se na cestu. K flotile Dumfriů letěl ve stejném kurzu, jako YERKOLA. Avšak proti lehkému křižníku byla tato mohutná bitevní loď hotový gigant. Její zbraně mohly bez obtíží zničit celé sluneční soustavy a muži za ovládacími panely zbraní představovali výkvět imperiálního loďstva; osvědčili se v tisíci bitvách, ve kterých o porážce a vítězství rozhodovaly zlomky vteřiny.

Kibosh Baiwoff ani Eynch Zigulor se nehlásit, ačkoli se vlajková loď Solární flotily hrozivě přibližovala. Za to se ze svazku Dumfriů uvolnila jedno z největších plavidel a natočilo se k CRESTU V.

Shukento cítil nesmírné napětí. Strach neměl; od chvíle rozhodnutí si takové pocity nepřipouštěl. Jenže jestli tento riskantní pokus zklame, hrozí Halutu a Zemi vražedný boj, neboť Perry Rhodan nikdy nenařídí zničení Haluťanů.

„Dumfriové nasadí metabolický rozbíječ,“ usoudil s neochvějným klidem plukovník Akran, který už častokrát stál tváří v tvář smrti.

„Palte protipólovými děly!“ rozkázal Perry Rhodan.

Dráhy protipólových paprsků byly neviditelné. Avšak jejich účinek byl tím výraznější. Během zlomku vteřiny narušily čtyřrozměrné kontinuum; paratronový štít dumfrijské kosmické lodi přetvořil na energetické vír, který beze stopy zmizel v hyperprostoru.

V příštím okamžiku otřásl CRESTEM V zpětný náraz salvy transformačních děl. Vysokoenergetické bomby s výkonem tisíce gigatun byly nehmotné, ve formě energetické spirály dosáhly trupu válcovitého křižníku a tam se rematerializovaly. To vše se stalo během nezměřitelně nepatrné doby. Po dvou vteřinách se cizí loď z M-87 změnila v žhnoucí kouli.

* * *

Druisant Kibosh Baiwoff a Eynch Zigulor sledovali přiblížení pozemské vlajkové lodi s odlišnými pocity.

Zigulor k lidem stále cítil sympatie, snažil seje však potlačit kvůli důležitosti své mise.

V okamžiku, kdy Baiwoff nařídil jednomu z křižníků, aby CREST zaměřil a zničil posádkou metabolickým rozbíječem, pokusil se zmocněnec Devíti myslitelů naposled druisanta přesvědčit.

Nepodařilo se mu to.

Obě kosmické lodi se nezadržitelně přibližovaly. Válcovitý gigant se k pozemskému plavidlu natočil bokem.

„Ne!“ zavřeštěl Eynch Zigulor.

Byl to poslední a marný pokus, protože v té chvíli už museli být lidé zabíjeni metabolickým rozbíječem. Kibosh Baiwoff náhle zděšeně vykřikl. V tom křiku zaslechl Okefenok nesmírný děs.

Podíval se na obrazovku a ztuhl. Místo dumfrijského korábu spatřil mocný míč energie, který se rozpínal a chladl.

Druisant zařval sérii povelů. Dumfriové spěchali velitelskou centrálou a vyhodnocovali výsledky lokalizátorů. Pozemská vlajková loď se otočila a s maximálním zrychlením uháněla od zničeného plavidla.

„Proč tuto strašlivou zbraň použili teprve teď?“ vyhrkl zmateně Kibosh Baiwoff. Druisant byl bez sebe.

Eynch Zigulor upřeně hleděl na zhasínající pozůstatek výbuchu. Jeho myšlenky se zabývaly problémem, na nějž druisant zatím ani nepomyslel.

* * *

Jásot ve velitelské centrále CREST V pozvolna doznával. Eril Shukento se opatrně vyhnul Epsaleranovi, který ho chtěl poklepat na rameni, vědom si možných katastrofálních následků.

Perry Rhodan potřásl Atlanovi rukou.

„Děkuji ti za tvůj nápad, Atlane!“ zvolal rozjásaný Velký administrátor. „Konečně známe Achillovu patu Okefenoků.“

Usedl před hyperkom. Po několika sekundách hleděl na Solárního maršála Juliana Tifflora. Tifflor čekal ve vzdálenosti tří set světelných roků s deseti tisíc jednotkami flotily. V jeho svazu byla i tisícovka plavidel s protipólovými paprskomety.

Rhodanovu tvář na okamžik ovládl smutek, když si uvědomil, že těchto deset tisíc lodí je prakticky všechno, co zbylo z hrdé Solární flotily. Před měsícem jich bylo desetkrát tolik.

„Tady Tifflor!“ ohlásil se Solární maršál. I jeho tvář poznamenaly nesnáze nedávné doby. Víc než dříve se podobal Velkému administrátorovi.

„Poslouchejte, Tiffe,“ řekl Perry Rhodan. „Všechny lodě musí okamžitě přiletět k Enemy. Z librační zóny musí vystoupit tak, aby na čele svazu byla plavidla s protipólovými děly. Nesnažte se vyprovokovat boj, ale v případě útoku se braňte. Paratrony Dumfriů jsou proti našim dělům bezmocné. CREST právě demonstroval jejich účinek zničením jednoho z válcovitých křižníků.“

Tifflorův obličej zůstal klidný:

„Explozi jsme zaměřili, pane. Z bezpečnostních důvodů jsem nařídil start. Za pět minut jsme u cíle. Požadovaná formace je už vytvořena.“

Rhodan se zasmál. Jeho smích vyjadřoval radost muže, který je spokojen s předvídavostí spolehlivého spolupracovníka.

„Děkuji, Tiffe! Brzy nashledanou.“

Chvíli přemýšlel a potom nařídil spojaři, aby zavolal Kiboshe Baiwoffa. Rhodan si byl jistý, že se druisant ozve. Na poslední chvíli si to rozmyslel a nechal zhotovil textový radiogram, psaný v centrálním idiomu, řeči M-87, který měl být vysílán deset minut.

V něm byl Kibosh Baiwoff vyzván, aby odvolal své nesmyslné ultimátum a vzdal i svůj útok proti Ulebům. Namísto toho se měl neprodleně vrátit do M-87. Rhodan v radiogramu tvrdil, že lidstvo disponuje dostatečnou mocí, s níž mohlo odstranit hrozbu Bestií jednou provždy.

Ale ještě než mohl být radiogram odeslán, zachytily senzory CRESTU změny na povrchu slunce Enemy. Podle všeho se slunce začalo měnit v novu.

Po vyslechnutí tohoto hlášení Atlan přikývl.

„Na to jsem čekal celou dobu, Perry. Okefenokové jsou, jak dobře víme, mistry v ovládání sluneční energie. Nedivím se, že pro zničení obří planety Atlas a jejích třinácti měsíců sáhli právě k této metodě. Žádný paratronový štít nemůže vzdorovat energii explodujícího slunce.“

„Proč jsi mi o tom nic neřekl?“ zeptal se vyčítavě Velký administrátor. „Snad se tomu ještě dá zamezit.“

„Přesně to jsem nechtěl,“ odpověděl Arkonidan. „V názoru na Uleby se s druisantem Baiwoffem shodnu. Ať už jsi mu chtěl tvrdit cokoli, proti ulebskému paratronu nic nezmůžeme.“

Perry Rhodan na to nic neřekl. Jeho tvář působila, jako by byl duchem nepřítomen. Náhle vzhlédl a zvolal:

„RAVANA!“

Atlan na něho nechápavě pohlédl.

„Co je ?“

„To uvidíš,“ vysvětlil Rhodan. „Co mohou Okefenokové, dokážeme udělat ještě lépe...“

4.

Svolávání dobrovolníků zastihlo majora Shukenta v sauně. Proslov Mika Rhodana byl prostřednictvím interkomu přenášen do všech částí lodi.

„Jde nám o to,“ vysvětlil Rhodanův syn, známý spíš pod jménem Roi Danton, „že když už nemůžeme pomoci Ulebům, chceme zachránit alespoň Gohky. Proto jsme se rozhodli vyslat na Uleb I korvetu, jakmile se v paratro-

novém štítu ukáže první trhlina. Pozitronika vypočítala šance na úspěch, ale činí pouze patnáct procent. Šance dobrovolníků budou tedy nevelké. Kdo by se chtěl přihlásit, může zavolat na můstek. Konec!“

Eril Shukento sebou trhl. Pak zaváhal a klesl zpět na sedátko. Poslouchal několik starších vojáků, kteří vyslechli Rhodanovo hlášení a teď o něm diskutovali.

„Patnáct procent je zatraceně málo,“ prohodil první. „Po dvaceti letech bojů nehodlám umřít při jedné z mých posledních akcí.“

„Ani já nemám chuť zařvat tam,“ odpověděl druhý, „ale Gohkové jsou bez viny. Neměli bychom pro ně něco udělat?“

„S jedinou korvetou...? Člověče, nebuď blázen! Kolik Gohků se dá nacpat do jediné korvety? Osm set, nebo třeba i osm tisíc! Na měsících Atlasu jich žije osm milionů! Ne, můj milý, já ti řeknu jedno: Jizvy, které jsem dodnes utržil, mi docela stačí.“

„No jo! Když myslíš...“

Major Shukento se zvedl a tiše odešel. Když volal na můstek, necítil se právě nejlépe. Hlásil se vlastně pouze proto, že chtěl zabránit tomu, aby měl Roi Danton nedostatek posádky. Ptal se sám sebe, jestli nejedná pošetile, když se chystá riskovat život v nadcházející akci, zatímco na něj na zpustošené Zemi čeká žena a čtyři děti. Přesto svého rozhodnutí nelitoval.

Zatímco pozitronika vybírala nejvhodnější kandidáty, zastavil se major Shukento ve velitelské centrále.

Shukento se dozvěděl, že Perry Rhodan povolal experimentální loď RAVANU. Právě RAVANA před dvaatřiceti lety pomocí takzvaného hyperinmestronu zničila šestiúhelníkový transmiter v centru Andromedy. Použití této lodě způsobilo, že se jádro uměle vytvořeného slunce změnilo v antihmotu, přičemž reakce s normální hmotou vyvolala nesmírnou hyperexplozi.

Začal tušit, jaký plán Velký administrátor sleduje. Soustava Enemy tak ovšem být zachráněna nemohla. Modrá obří slunce Enemy se už zvětšovalo; v mocném paratronu, halícím Atlas a jeho měsíce, se objevily první trhliny.

Konečně byla oznámena jména účastníků operace na Ulebu I. Major s podivem zaznamenal, že poletí i několik mutantů. Tato skutečnost mu vrátila optimismus. Perry Rhodan by sotva obětoval cenné mutanty,kdyby nebyla alespoň nějaká šance na úspěch.

Všichni vybraní se shromáždili v hangáru korvety; byli oblečení v černých bojových oděvech a u pasů měli nové zbraně. Jednalo se o intervalové zářiče, ukořistěné v M-87.

Roi Danton vystoupil na nakládací plošinu korvety a čekal, až se komando utiší. Potom řekl:

„Jak víte, vyrazíme k měsíci Ulebu I. Naše úkoly jsou dva: Pokusit se zachránit Gohky a také - to není o nic méně důležité - máme z centrální pozitroniky získat co nejvíce technických podkladů. To bude úloha mutantů; my ostatní jim budeme krýt záda. Prosím, myslete na to, že všechno musí jít velmi rychle. Nevíme přesně, kdy se Enemy zcela promění a zničí celou soustavu, může to být za pět hodin, ale možná i za den. Při boji s Uleby použijeme intervalové zbraně, protože představují účinnou zbraň. Stále však musíme postupovat ve dvojicích, neboť Ulebové jsou rychlejší, silnější a inteligentnější než Dvojkondiční, především nejsou ovládáni symbionty. Doufáme, že na Ulebu I propukla panika, takže nenarazíme na organizovaný odpor.“

Odmlčel se, potom se usmál a zdvihla pravou ruku se vztyčeným palcem.

„Zvládneme to, pánové!“

„Říkám si pouze, co vlastně stihneme,“ zamumlal kapitán, který stál vedle Shukenta a bizarně se šklebil.

Major pokrčil rameny, pověsil si těžký intervalový zářič k opasku a zařadil se do fronty, mlčky nastupující do korvety.

* * *

„Flotila Dumfriů se stahuje zpět,“ hlásila zaměřovací centrála KC-11. „Asi se obávají sluneční exploze. Ani se nedivým, hvězda brzy vybuchne.“

Eril Shukento stál s ostatními v nákladním prostoru korvety. Hlášením z můstku naslouchal skrz přilbovou vysílačku.

Po chvíli se ozval Roi Danton.

„Přímo vpředu se tvoří nové strukturální trhlina. Pane jo, tou by mohlo proletět i menší loďstvo! Rychle, plnou parou! Dovnitř!“

Klimatizace v Shukentově skafandru bzučela silněji, jak se snažila vyrovnat zvýšenou vzdušnou vlhkost, zapříčiněnou majorovou nervozitou.

‚Nejhorší je,‘ pomyslel si major, ‚že nevidím, co se děje mimo loď.‘

„Jsme uvnitř!" hlásil Danton později. „Žádný obranná palba. Na měsících dochází k výbuchům. Volám zaměřovací stanici. Jaký druh energie je tak dole?“

„Zřejmě k detonacím transmiterů,“ odpověděl muž u senzorů. „Ulebové se stále snaží uprchnout. Transportované objekty jsou zachyceny okefenockou zbraní a odraženy zpět do vysílače, přičemž transmiter exploduje.“

„Jdeme na přistání na Ulebu I,“ pronesl Roi Danton o deset minut později. „Údernému komandu. Připravte se na extrémní otřesy. Celý povrch je protkán trhlinami, ze země prýští žhavá láva. Právě teď se do hlubin propadlo celé město.“

Eril Shukento zoufale krotil svůj žaludek. Na vnějším plášti korvety hvízdal vzduch. Někteří muži zkusili, osvobodit se z hrozného napětí vtipkováním.

Lodí projelo trhnutí.

„Shromáždění Ulebů zničeno transformačním kanónem," hlásil Rhodanův syn lakonicky. „Pozor, přistaneme za jednu minutu. Pozemní výsadek ihned opustí člun a rozestaví se okolo lodi. Všichni aktivují své HD-štíty."

Major Shukento mžoural, když mu do očí steklo několik kapek potu. Klimatizační zařízení znovu přidalo na výkonu. Všichni mlčeli. Každý se vnitřně připravoval na boj a na umírání. Nebylo dobré, zemřít nepřipravený.

Korveta dosedla s mírným otřesem. Vrata se rozevřela. Dovnitř proniklo oranžové světlo a zazářilo na přilbách členů komanda. V reproduktorech se ozvali velitelé jednotlivých oddílů.

Shukento seběhl po rampě a skryl se za valem zeminy. Jeho ruka vylétla do výšky.

„Osmá četa ke mně!"

Těžkopádně se k němu rozeběhlo deset mužů, jejich ž těla kryly poloprůhledné závoje HD-štítů.

Roi Danton začal vydávat rozkazy.

Shukentova četa byla vyslána k černým kupolím, které se neporušené tyčily z chaosu. Mezitím zmizeli přítomní teleporteři. Pronikli do kupolí, kde se nacházel centrální mozek.

Eril Shukento a jeho muži se s pomocí antigravů vznášeli se ke kupolím. Major zahlédl asi stovku veverkám podobných stvoření, která se prodírala prudkým vichrem. Kulaté hlavy se obrátily k Pozemšťanům; hluboké červené oči na ně upřeně hleděly. Potom Shukento pochopil.

Muselo jít o Gohky, kterých žilo v soustavě Enemy na osm milionů, stejně jako Ulebů. Každý Uleb měl jednoho Gohka jako poradce - nebo tedy mívali, protože od té doby, co se ‚veverky' dozvěděli o ukrutnostech svých pánů, se proti nim téměř všichni vzbouřili.

Náhle Shukento před kupolemi zahlédl dvě gigantické, zelené šupinaté bytosti v černých kombinézách: Uleby!

„Utvořit rojnici!" poručil major svým lidem. „Zaútočte, jestliže se přiblíží na sto metrů, nebo si nás všimnou."

Pevně sevřel svůj intervalový zářič. Bestie je ještě nezahlédly, ale zbraně v jejich rukou svědčily o tom, že nemají zrovna přátelské úmysly.

Nyní stály už jen osmdesát metrů od Pozemšťanů.

„Pal!" zakřičel Shukento.

Jedenáct intervalových zářičů zahájilo palbu na Uleby. První Bestii to vymrštilo do vzduchu a odhodilo ji to ke kupolím, kde se zhroutila. Druhá Bestie unikla divokými skoky, zalezla do krytu a opětovala střelbu. HD-štít muže vedla Shukenta se zhroutil. Major stiskl rty, když zaslechl smrtelný výkřik. Širokém obloukem oběhl bojovou linii Ulebů a zaútočil na Bestii ze strany. Než byl Uleb zneškodněn, zemřeli ještě dva další muži.

Po pár sekundách se u majora materializoval myšob a křičel:

„Nikdo se nesmí dostat do kupolí," a zase zmizel.

Eril Shukento nechal zbývající muže své čety vedle hlavního vchodu kupole. HD-štíty byly deaktivovány, takže se členové komanda mohli ukrýt mezi troskami. Kdyby se objevily Bestie, mohli na ně Pozemšťané zaútočit z úkrytu a jen v případě potřeby skrýše opustit a aktivoval ochranná pole.

Major Eril Shukento si o výsledku boje s celou tlupou Ulebů nečinil žádné iluze. Už první střety mu předvedli, jak dobří jsou Ulebové válečníci.

Shukentovým úkrytem otřáslo prudké zemětřesení a zničilo ho. S námahou se vysoukal z trosek a hledal jinou pozici.

V atmosféře měsíce se objevilo několik ohnivých koulí, to zřejmě zasáhla transformační ochrana KC-11. Svit těchto umělých sluncí vzápětí přebily prudké výboje na paratronovém štítu. Obrovskými trhlinami pronikala namodralá záře slunce Enemy.

„Nova nás za chvíli spálí všechny!" reptali vojáci.

„Bestie!" zavřeštěl najednou jeden z nich.

Eril Shukento se vyplazil z pokroucených zbytků nějakého vozidla a rozhlédl se. Dvanáct Ulebů útočilo zleva, jejich intervalové zářič byly v silných pěstech připraveny k výstřelu.

Major cítil, jak jeho tělo ztuhlo. Jeho hrdlo bylo jako zašněrované. Potom se mu podařilo smrtelnou úzkost zahnat. Rozlil se v něm ledově chladný klid.

„Osmá četa korvetě!" řekl do mikrofonu přilbového minikomu. „Obklíčily nás početné nepřátelské oddíly. Pokusíme se vydržet, ale sami to dlouho nezvládneme."

Pozdvihl intervalový zářič, namířil na prvního Uleba a vypálil. Bestie se zhroutila, avšak vzápětí se napřímila a snažila se uniknout. Shukento ji vytrvale sledoval hlavní zbraně. Plastocelová stěna nad majorovou hlavou se rozpadla v prach. Bestie konečně padla a už se nepohnula. I ostatní muži mezitím zahájili palbu. Dvě Bestie klesly na zem, ostatní pokračovaly ve vzteklém útoku.

‚Musíme opustit úkryt a zapnout HD-štíty,' pomyslel si Shukento. ‚Ale i tak to vydržíme maximálně minutu.'

Náhle jeden z Ulebů explodoval v pronikavém záblesku. Potom druhý, třetí a tak dále. Trosky okolních budov zasáhla tlakotepelná vlna a ještě víc je poničila.

„To je Gorašin!" vykřikl Shukento nadšeně, když se i poslední Bestie rozlétla v miniaturním nukleárním výbuchu.

„Jsem to já!“ potvrdil hlas Ivana Gorašina. „Ale teď už musím dál.“

Eril Shukento vyšplhal z krytu a zavolal i ostatní muže svého oddílu. Zbledl, když přišli jen dva. Křičel na ostatní. Přesto už nikdo neodpověděl. Zuřící vítr přinesl mračna prachu a jemného popela.

Znovu se zhmotnil Gucky.

„Akce končí!“ pištěl na Shukenta. „Všichni zpět na loď!“

Major si oddechl. Muži jeho čety alespoň nepadnou nadarmo. Tři přeživší uháněli do bezpečí. Nad nimi zářil paratronový štít. Země se chvěla silněji. Rázové vlny si s nimi pohazovaly a strhávaly je z kurzu.

V asi pětisetmetrové vzdálenosti zahlédl Shukento několik Ulebů, kteří spolu s trojicí Pseudogurradů běželi k neznámému cíli. Nejprve si jich major nevšímal, pak uslyšel střelbu a hluk bitvy.

„Pár našich je tam v pasti!“ volal na své muže. „Pomůžeme jim. Rychle!“

Změnil kurz a přiletěl na bojiště. První z mužů ho následoval, aniž by zaváhal. Druhý pokračoval v letu ke korvetě, po sto metrech se však otočil a připojil se k ostatním. Major Shukento nic neřekl; chápal, s čím ten člověk bojuje.

Shora napadli šest Bestií a zahájili palbu. Shukento rozpoznal Bestiemi roztavený vrak kluzáku a několik mrtvých mužů, roztroušených po prostranství. Čtyři vojáci se zoufale bránili proti přesile.

V přilbovém telekomu zazněl hlas Roie Dantona. Takže i Rhodanův syn zaslechl zoufalé volání čtyř obklíčených mužů! Shukenta to povzbudilo.

Ale i Bestie zesílili svůj tlak. O Shukentův HD-štít se otřelo několik zásahů a generátor pole, zabudovaný do bojového skafandru, se slabým zabručením vypustil duši. Major zavrávoral, podařilo se mu však skočit do jednoho z kráterů. Současně ho napadli tři Ulebové. Bestie zřejmě obdržely posily. Situace byla beznadějná. Major se dál urputně bránil.

Na okraji kráteru se vynořili dva muži a první z Bestií padla pod palbou jejich paprskometů.

„Pojďte ven, majore!“ zazněl chraptivý hlas. Byl to Roi Danton.

Eril Shukento vylezl z kráteru a uskočil, když na něj namířila hlaveň ulebské zbraně. Major pocítil palčivou bolest v levém předloktí. Přehodil si intervalový zářič do pravačky a začal divoce střílet.

Pak vše proběhlo jako ve zpomaleném filmu. Major si později pamatoval každý detail. Z kouře a plamenů se vynořila mohutná postava Paladina. Roi Danton zakřičel, jeho HD-štít zmizel a nechráněné tělo zasáhly tři střely z intervalových zářičů. Rhodan syn se zlomil v kolenou, zhroutil se a sklouzl do kráteru.

Eril Shukento skočil za ním. Další zásah mu porazil pravou nohu. Doplazil se k Dantonovu bezvládnému tělu, obrátil ho a upřeně hleděl do mrtvých očí Svobodného obchodníka.

Potom ho opustilo vědomí.

* * *

Zprávu o smrti syna přijal Perry Rhodan s naprosto bezvýrazným obličejem. Zármutek jako by v něm zmrazil všechny emoce. Jeho tvář připomínala bílou masku.

„Přišel jsem příliš pozdě,“ zanaříkal Harl Defin. „jen pár vteřin a ještě by tu byl...“

Rhodan zakroutil hlavou.

„Nezavinil jste to ani vy ani nikdo jiný, Harle.“

Vzhlédl.

„Pánové, na truchlení bude čas později.“

Jeho hlas zněl stejně pevný jako vždy, přesto z něho čišel mráz.

„Gucky, podej prosím hlášení.“

Myšob si setřel slzy a chvějícím se hlasem tiše vysvětloval:

„My, to znamená teleporteři, jsme ukořistil tolik datových nosičů, kolik se v krátkém časovém intervalu dalo stihnout. Máme podklady pro časový štít Ulebů, jejich paratronový štít a dimenzotranziční agregáty. Ras získal konstrukční plány intervalových děl.“

Polkl.

„Gohky se zachránit nepodařilo. Odmítli nastoupit do korvety. Stejně by to nevyšlo, neboť loď byla pod těžkou palebnou přehradou. Když Mike... padl, tak jsme odstartovali. Když jsme přešli na lineární let, spolkla Atlas a jeho měsíce rozpínající se nova. Ze stovky mužů nasazených na Ulebu I všichni až na třináct padli. Zbytek je většinou těžce zraněný.“

„Děkuji,“ řekl Rhodan stěží slyšitelně. „Doufám jen, že to nebylo zbytečné.“

Zhluboka se nadechl.

„Před hodinou přiletěla RAVANA s hyperinmestronem. Nařídil jsem, aby zaujala pozici u dva světelné roky vzdáleného slunce. Co nevidět očekávám Icho Tolota. Chtěl přiletět s vlastní kosmickou lodí Jakmile sdělím Okefenokům naše ultimátům a oni odmítnou, má profesor Kalup instrukci změnit tu hvězdu v novu. Okefenokové snad pochopí, že vlastníme srovnatelné, nebo dokonce lepší zbraňové systémy.“

Pohlédl na obrazovku hyperkomu, která se právě aktivovala. Byl na ní vážný obličej Solárního maršála Juliana Tifflora.

„Pane!“ řekl Tifflor. „dovolte mi vyjádřit nejhlubší soustrast. Já...“

„Děkuji mnohokrát, Tiffe!“ odpověděl bezvýrazně Velký administrátor. Jeho hlas byl opět pevný. „Vaši zprávu, prosím.“

„Deset tisíc jednotek je na pozicích,“ oznámil Solární maršál. „Formujeme se k boji kolem CRESTU V.“

„Děkuji! K boji snad nedojde. Už jste zaměřili Tolotovu loď?“

„Ano, předhonil nás v lineárním prostoru. Má nejspíš...“

Zmlkl, protože se otevřela příčka a vstoupil Haluťan.

„Přišel jsem transmiterem,“ vysvětlil Tolot svým dunivým hlasem. „Rhodanosi, váš plán je geniální. Stojíme před triumfálním úspěchem.“

Hlasitě se smál, dokud mu John Marshall neřekl o smrti Rhodanova syna. Smích v obrově hrdle odumřel. Gigant stál bez hnutí a jeho paže jako bez života visely k podlaze.

„Nenacházím slova,“ pronesl, „která by vyjádřila můj smutek.“

„Nemáme právo nechat se ovládnout bolestí,“ ucedil Velký administrátor. „V posledních týdnech přišli o život miliony lidí. Ostatní musí žít dál. I my budeme muset.“

Po krátké odmlce se Tolot zeptal:

„Jste si absolutně jist, že zničení neunikl ani jeden Uleb?“

„Naprosto,“ odvětil Perry Rhodan. „Krátce před koncem se pokusilo uletět asi tisíc kuželových lodí, ale dumfrijské jednotky je do poslední rozstřílely. Byl to zoufalý pokus.“

„Ulebové znali povahu svých stvořitelů...,“ usoudil Atlan.

Rhodan se zamračil a obrátil se k Tolotovi.

„Prosím, Tolotosi. Doprovoďte mě k hyperkomu. Chci si promluvit s Kiboshem Baiwoffem a Eynchem Zigulorem.“

Icho Tolot mlčky postával vedle Velkého administrátora. Během několika málo sekund bylo navázáno spojení s vlajkovou lodí Dumfriů. Projekce ukázala Okefenoka i druisanta Baiwoffa.

„Poslouchejte mně dobře!“ řekl Perry Rhodan hlasem, který bránil jakémukoli odporu. „Odmítám váš nemorální požadavek, který mě staví proti spřáteleným Haluťanům. Jak jste viděl, vaše paratrony jsou vám k ničemu. Ale to není všechno!“

Jeho hlas byl plný jízlivosti, když říkal:

„Patrně si teď myslíte, že na nás zničení Enemy nějak zapůsobilo. Jenže to se mýlíte. Nějaký čas vlastníme podobou zbraň, která však pracuje rychleji a lépe, než ta vaše. Podívejte se červené slunce ve vzdálenosti dvou světelných let...!“

Poslední slova byla heslem pro profesora Arno Kalupa. Na RAVANĚ se otevřel zásobník energie hyperinmestronu. Hypervlny se vlily do jádra slunce a přetvořily ho v antihmotu. Vnější obal slunce zůstal beze změn. V místě střetu obou druhů hmoty došlo k anihilaci. Při ní vzniklo nesmírné množství energie.

Na obrazovce se nic zvláštního nestalo, ale zaměřovače potvrdily, že všechny hvězdy v okruhu osmi světelných let od zasažené hvězdy se změnily v novy.

Byla to demonstrace brutální moci.

„Viděli jste,“ vysvětlil Perry Rhodan, když bylo obnoveno hyperspojení, „jak pracuje naše zbraň. Vedle mne stojí můj halutský přítel Tolot. Může vám potvrdit, že jeho lid vyvinul nový druh dimenzotranzičního pohonu, proti němuž vaše centrální modrá záře neúčinkuje. Jestliže odmítnete odletět zpět do M-87 a navždy se nezavážete neplést se do záležitostí Mléčné dráhy, vlétnou pozemské a haluťanské lodě do M-87. Tam zabezpečíme, aby už pro nás vaše rasa neznamenala hrozbu.“

„To souhlasí,“ prohlásil Icho Tolot. „Přidám několik upřesňujících detailů.“

Přesvědčivě objasnil, že halutští delší dobu bádali nad možností, jak zrušit účinky modrého svitu centra, který zničil každou loď s dimenzotranzičními motory, která se materializovala v M-87.

Kibosh Baiwoff a Eynch Zigulor se zpočátku pokoušeli vznášet námitky, posléze však zmlkli. Vyžádali si čas na rozmyšlenou. Perry Rhodan jim poskytl jednu hodinu.

Rhodan se obrátil k Haluťanovi.

„Je pravda, co jste řekl o novém dimenzotranzičním pohonu, Tolotosi?“

„Je to tak pravdivé, jako vaše tvrzení o možnosti invaze do M-87,“ odpověděl Tolot. „Blafovali jsme, a snad úspěšně. Ostatně, vědci mého lidu skutečně pracují na možnosti odstínění motorů. Konečné řešení ovšem stojí v daleké budoucnosti.“

„Jsem přesvědčen,“ zamíchal se do rozhovoru Atlan, „že nám Okefenokové uvěří. Haluťany považují za stejně kruté tvory, jako byli Ulebové a mají je za všeho schopné.“

Arkonidan měl pravdu.

Po uplynutí půl hodiny se ozval Okefenok Eynch Zigulor a vysvětlil, že převzal velení nad celou flotilou. Nová situaci vyžadovala, aby se vše podřídilo politickému myšlení.

Okefenok souhlasil s okamžitým odletem šedesáti tisíc plavidel. Hyperkomem byly dojednány podmínky mírové smlouvy. Byl to vlastně pakt o neútočení. Největším úspěchem Rhodanovy diplomacie bylo, že byli do smlouvy zahrnuti i Haluťanové.

Loďstvo Dumfriů se soustřeďovalo k odletu. Deset hodin po uzavření dohody se loďstvo dalo do pohybu a zmizelo v lineárním prostoru, eskortováno třiceti lehkými křižníky pozemské flotily.

Po hodině odlétli Pozemšťané. Během třetího orientačního výstupu v normálním prostoru zachytily hypertestery silný impuls, po němž následovala celá řada dalších.

Budovatelé centra opustili Mléčnou dráhu...

* * *

Deset dnů po těchto událostech bilancoval Velký administrátor před grémiem svých nejbližších přátel.

Poslední útok Dolanů zpustošil solární planety i měsíce, Mars dokonce ztratil větší část atmosféry. Čtyřicet procent pozemského zbrojního potenciálu byl zničeno. V civilním výrobním sektoru to vypadalo ještě hůř. I při mobilizaci všech rezerv měla plná obnova trvat půl století. Během této doby musela být výrazně omezena výroba nových vesmírných lodí.

„Jenže tyto škody, pánové," pokračoval Perry Rhodan, „byť jsou děsivé, leží jen an povrchu. Dolani nám ublížili po materiální stránce, avšak dalekosáhlejší škody nejsou patrné na první pohled. V posledních dnech jsem obdržel zprávy od agentů Solární rozvědky a specialistů USO. Nejméně čtyři sta deset osídlených světů využije současnou situaci, aby se pokusily vymanit z moci Impéria. Pravděpodobně se to obejde bez ozbrojených střetnutí. Jednotliví administrátoři kolonií dobře vědí, že se loďstvo stále ještě vypořádá s otevřenou vzpourou. Současně však vědí, že jsou solární světy odkázány na jejich hospodářskou pomoc, na dodávky výživných koncentrátů, strojů, surovin a především na jejich obchodních loďstvech. Všechno nám dodají, ale za splnění jistých podmínek."

Lord admirál Atlan povstal.

„Můžeme požádat Posbie. Pronajmou nám celé průmysly, nové planety s rychle rostoucími plodinami, které dávají obrovské výnosy. Během jednoho roku budeme hospodářsky nezávislí."

Velký administrátor kývl. V koutku úst mu pohrával jemný úsměv.

„Určitě, to bychom mohli udělat, Atlane. Ale co by následovalo? Koloniální národy ztratí svou možnost, hospodářsky nás ovládat; věděli by, že na splnění svých ambicí budou mít jen rok. Dojde k bratrovražedné válce se vší její krutostí. A i kdybychom vyhráli, v kolonistech zůstane nenávist, kterou už nikdo neodstraní. Ne, bude lepší přijmout určité ústupky a udržet tak lidstvo jednotné."

„Na jak dlouho?" zeptal se hořce Atlan.

Velký administrátor otázku schválně přeslechl. Pohlédl na Allana D. Mercanta, který se chystal promluvit.

„Je tady ještě jiný problém. A zdá se mi být naléhavý. Všichni víte, že během krize chránily Sluneční soustavu svazy Antiů, Akonanů a Arkonidanů. Byly podřízeny maršálu Bullovi."

Ironický se usmíval.

„Jak vidím, můj přítel Bully se tváří poněkud kysele..."

Reginald Bull vyskočil a pěstí praštil do desky stolu.

„Také jsem naštvaný! Od odletu Dumfriů jednají velitelé těch lodí znovu samostatně. Jsou den ode dne drzejší. Včera mě admirál Kaizoran, velitel společného akonansko-arkonidanského kontingentu, ‚prosil', abych mu podstoupil vojenské základny na Marsu. Prý aby mohl lépe chránit Sluneční soustavu."

„Dost mě udivuje, že nechce rovnou Měsíc," prohodil Atlan sarkasticky.

Solární maršál Bull zčervenal.

„Jestli jim to energicky nezakážeme, klidně k tomu může dojít."

Perry Rhodan se rozesmál. Odkašlal si a vrhl na svého zástupce pátravý pohled.

„Bez obav, Bully. Zítra pozvu velitele těch flotil na vojenskou přehlídku na oslavu vítězství..."

„Přehlídku?" vykoktal Reginald Bull. Prohrábl si svou rudou kštici. „A na Zemi? Akonané nad Terranií, nebo tak něco?"

Rhodan přikývl.

„Přesně tak! Při této příležitosti demonstruje náš přítel Icho Tolot spolu s patnácti tisíci halutských lodí účinnost paratronových štítů. Všichni uvidí, že jakýkoli útočník bude rychle zničen."

Bully se uklidnil, pak se široce ušklíbl.

„To udělá dojem dokonce i na Akonany. A po předvedení Haluťanů nejspíš jménem Země poděkuješ a všechny ‚pomocníky' pošleš domů, že?"

„Udivuješ mě," pronesl Perry Rhodan. „To čteš mé myšlenky?"

* * *

Jekot hnacího ústrojí nad Terranií doznívalo. Na Zemi se psal 15.říjen roku 2437 po Kristu.

Slunce vypadalo jako červený, špinavý míč, cestující po nebi mračny prachu a popela. Prach vířily i kroky osamělého muže, který unavený a se skloněnou hlavou procházel zničenými obvody města.

Rhodanova noha vrazila do něčeho tvrdého. Byl to kus terkonitové oceli, napůl rozložené po zásahu intervalovým dělem.

Ovládly ho vzpomínky.

Zaklonil hlavu a pozoroval zbytky zhroucené budovy: Byl to Solární parlament, v němž ve šťastných časech zasedali administrátoři kolonizovaných planet.

Rhodan šel na jihovýchod, hlavou se mu táhly úvahy nad budoucností Druhého lidstva.

Jistě povstane z popela jako bájný pták Fénix, zrodí se do nového a vznešenějšího života. Vyrostou nové lesy a slunce osvítí louky a květiny. Ale mohlo to vůbec být jako dřív?

Velký administrátor si uvědomil, že zárodky nového růstu se už objevily.

Pak Rhodan zasténal. Jeho kroky vířily prach a popel. Skoro neporušená panenka probudila vzpomínky na jeho syna Michaela, znovu otevřela čerstvou ránu.

Po chvíli se Rhodanovy myšlenky vyjasnily. Jeho pohled padl na stéblo trávy, jehož jemně zelená špička směřovala ke slunci. Perry Rhodan uctivě postával před tímto důkazem tvrdošíjnosti přírody. Zhluboka se nadechl a kráčel dál. Když došel do středu zbořeného města, stálo už slunce v zenitu.

Rhodanovy oči se rozšířily.

Vysoká mramorová skála památníku popraskala, ale štíhlá konstrukce kosmické lodi zůstala jako zázrakem neporušená a vzdorovitě se tyčila do nebe.

STARDUST, zakonzervovaný a jako pomník vystavený v parku Gobi, památka na první měsíční expedici Perryho Rhodana, jíž to před čtyřmi sty šedesáti šesti lety všechno začalo.

Rhodana z jeho vzpomínek vytrhl zvuk kroků. Zpoza STARDUSTU vyšel vysoký, hubený muž. S jeho dlouhými bílými vlasy si pohrával vítr. Byl to Atlan. Pozemšťan a Arkonidan si dlouhou chvíli hleděli do očí, pak se jejich pohled přesunul na trup rakety.

Slova tady byla zbytečná, ať by vyřkli cokoli, byly by to jen prázdné fráze. Oba muži stáli nad troskami svého životního díla.

Ale oba dva také věděli, že nezlomené touhy lidstva dál míří do vesmíru, stejně jako špice lodi, která jim kdysi otevřela brány kosmu...

KONEC

(Z němčiny přeložila Iren-ka, do srozumitelné češtiny přepsal Nimma)

PŘÍŠTÍ DÍL (400):

K. H. Scheer : LIDSTVO V PŘÍTMÍ

(První díl cyklu **CAPPINOVÉ**)

Ulebové byli poraženi, hrozba invaze z M-87 zažehnána. Děj se posouvá o téměř tisíc let, do roku 3430. Solární impérium, oslabené boji s Časovou policií, ztratilo četné kolonie, které se změnily v mocné hvězdné říše. Některé z nich se otevřeně staví proti Perry Rhodanovi a Pozemšťanům a chtějí své předky zničit. Galaxie stojí na pokraji bratrovražedné války a ***LIDSTVO*** *tone* ***V PŘÍTMÍ****...*

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

394) William Voltz: BESTIE SE PROBOUZÍ
395) Kurt Mahr: HYPERNÁKAZA
396) Clark Darlton: ÚKRYT V BUDOUCNOSTI
397) William Voltz: SYSTÉM 13 MĚSÍCŮ
398) Hans Kneifel: KONEC DOLANŮ
399) H.G.Ewers: POLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU

Naformátováno: Barva písma: Černá
Naformátováno: Zarovnat do bloku
Naformátováno: Barva písma: Černá
Naformátováno: Zarovnat do bloku
Naformátováno: Barva písma: Černá
Naformátováno: Podtržení, Barva písma: Černá
Naformátováno: Zarovnat do bloku
Naformátováno: Zarovnat do bloku
Naformátováno: Písmo: 12 b., Barva písma: Černá
Naformátováno: Zarovnat do bloku
Naformátováno: Barva písma: Černá